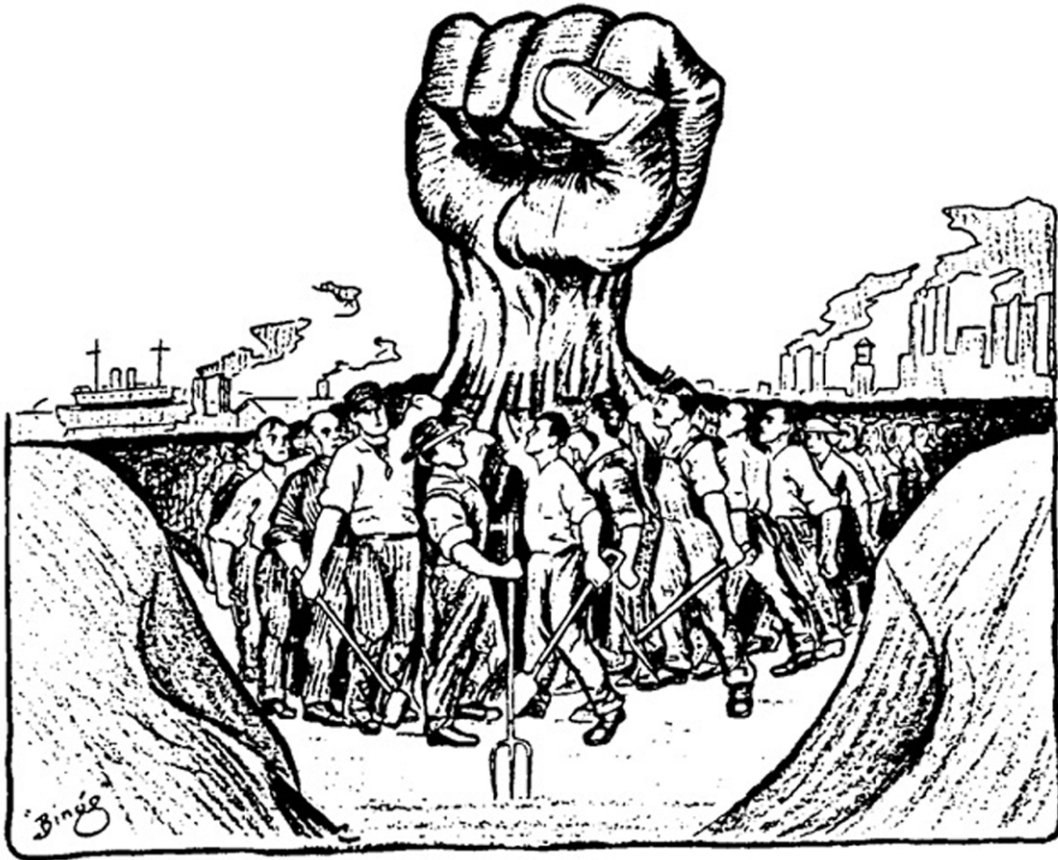

Birleşik, Devrimci, Enternasyonalist Bir İşçi Hareketi

Gündem ve Politika

syf. 3-9

Birleşik, Devrimci, Enternasyonalist Bir İşçi Hareketi
Sömürüye ve İşgale Hayır Demek İçin 1 Mayıs'a
Faşist Saldırlara Karşı Birleşelim
Bayrak Provokasyonu ve Milliyetçilik

Emek Hareketi

syf. 10-12

Alpagut'ta Neler Oldu?
Emek Güncesi
Sağlık Emekçilerinden Uyarı Eylemi
Petkim Hızla Özelleştiriliyor

Fabrikalardan

syf. 13-15

Sömürüye, sefalet Ücretlerine Karşı...
Ücretsiz İzinlere Karşı Ne Yapabiliriz?
Patronların Ekemeğine Yağ Sürmeyelim!
Patron Sarı Sendikaya Bile Katlanamıyor

Savaş ve Çocukların Durumu

syf. 16-17

Enternasyonal

syf. 2 / 18-24

Arjantin; Tutsak İşçiler Özgür...
Kırgızistan; Emperyalizmin Ayak Sesleri
ÜB-DE; Ekavtor'da Halk Devriminin Zaferi

Arjantin;

Tutsak işçiler özgürlüklerine kavuştu!..

Okurlarımız hatırlayacaktır, önceki sayılarımızda, Arjantin'in Santa Cruz bölgesinde yer alan Caleta Olivia kentinde İMF politikalarına ve çok uluslu şirketlerin saldırılarına karşı başlayan işçi ayaklanmalarından söz etmiştik. 3 ay önce ülke ekonomisine ağır bir darbe indiren yeni-liberal politikalar ve kent ekonomisinin temelini oluşturan petro-kimya endüstrisinin İspanyol ve Amerikalı çok uluslu şirketlere peşkeş çekilmesi sonucu işsiz kalan binlerce Caleta Olivialı emekçi, kentteki fabrikaları işgal etmiş ve kentteki petrol üretimini durma noktasına getirmişti.

Hızla ülkenin diğer bölgelerine sıçrayan bu işçi seferberliklerinden dehşete kapılan Nestor Kirchner hükümetinin yanıtı ise Caleta Olivialı işçilere acımasızca saldırmak ve seferberliklerin başını çeken öncü işçilere yönelik bir cadı avı başlatmak oldu.

Aralarında UIB-DE (Uluslararası İşçi Birliği-Dördüncü Enternasyonal) Arjantin seksiyonu FOS'un (Sosyalist İşçi Cephesi) 3 militanının da bulunduğu 10 işçi tutuklandı ve 40'a yakın işçi de göz altına alındı. Tutuklanan işçiler, toplum huzurunu bozmak, üretimi aksatmak ve üretim alanlarını tahrip etmek suçlamalarıyla 16 yıl hapis istemi ile yargılanmaktaydı.

Tutuklamaların ardından geçen iki ay boyunca, ekmekleri ve gelecekleri uğruna savaşırken tutsak düşen işçi kardeşlerimizi özgürlüğe kavuşturmak için, uluslararası bir kampanya başlatıldı.

Tutsak yoldaşlar hapisanede iken tüm LİT ve PSTU'lu yoldaşlarına teşekkür etmek için bu mesajı gönderdiler

Bu kampanya boyunca bir yandan Caleta Olivia tutsaklarına özgürlük talep edilirken, diğer yandan da uluslararası ölçekte toplanan yardım paralarının, tutsak sınıf kardeşlerimizin ailelerine aktarılması sağlandı.

Geride kalan iki ay boyunca kampanya doğrultusunda Arjantin ve Brezilya'da onlarca kitlesel gösteri düzenlendi ve konu Brezilya'nın Porto Alegre kentinde gerçekleştirilen Dünya Sosyal Forumu'na taşındı.

Mart ayında, İspanya'nın Barselona kentinde organize edilen ve yüzlerce işçi ve gencin katıldığı bir dayanışma konserinde ise, toplanan paranın tutsak ailelerine ulaştırılması sağlandı.

Pek çok işçi örgütünün ve sendikal yapının desteği ile uluslararası düzeyde gerçekleştirilen bu kampanya sonunda meyvelerini verdi ve önce tutsak yoldaşlarımızın yargılanmakta olduğu Santa Cruz Adalet Mahkemesi, hızla artan uluslararası basınç karşısında asılsız suçlamalarının bir çoğunu geri çekti. Ve ardından aralarında UIB-DE Arjantin seksiyonu FOS militanı yoldaşlarımızın da bulunduğu Caleta Olivia tutsakları Nisan ayının sonunda özgürlüklerine kavuştu.

Bu mutluluk verici gelişme, yalnızca Caleta Olivia tutsaklarını özgürlüklerine kavuşturmakla kalmadı, ama aynı zamanda onların örnek mücadelelerinin de bir zaferi anlamına geldi.

**Aramıza hoş geldiniz yoldaşlar!..
Dünyanın Bütün İşçileri, Birleşin!..**

Murat Yakın

Burjuvaziden, Devletten, Bürokrasiden Bağımsız, Milliyetçilikten Arınmış

Birleşik, Devrimci, Enternasyonalist Bir İşçi Hareketi

İşçi sınıfı hareketinin durumu nedir? Bu soruyu iki temel gerçekliğin üzerinde açıklıyoruz: 1) İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere yönelik yeni-liberal saldırılar yoğunlaşarak devam etmektedir. Saldırıların öncelikli hedefi kazanılmış hakların gasp edilerek sınıf hareketinin daha geri mevzilere püskürtülmesidir. Bunun anlamı ücretlerin düşürülmesi, çalışma saatlerinin arttırılması ve esnekleştirilmesi, sosyal güvenlik sisteminin tasfiye edilmesi ve her alanda özelleştirilmesidir. Kısaca bir bütün olarak emek maliyetlerinin sermaye lehine en alt seviyelere çekilmesidir. İşsizlik, yoksulluk bu sürecin kaçınılmaz sonuçlarıdır. 2) İşçi sınıfı hareketi dağınık ve örgütsüzdür. Saldırıları hem sınırlı sayıdaki mevcut sınıf örgütlerini parçalamakta hem de yeni örgütlenme imkanlarının önüne set çekmektedir. İşçi ve emekçilerin çoğunluğunun örgütsüz olduğu bu tablo mevcut sınıf örgütlerinin işbirlikçi, uzlaşmacı, pasif çizgileri nedeniyle daha da ağırlaşmaktadır. Örgütsüzlüğün sonucunda işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin burjuva sektörler arasındaki çıkar mücadelesinin taraftarı haline getirilmesi; burjuvazinin talep ve hedeflerinin bir parçası kılınması kaçınılmaz olmaktadır.

Bu süreç nasıl işlemektedir? Burjuvazi ve işbirlikçileri dağınık ve örgütsüz durumdaki işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin önüne kendi gündemlerini dayatabilmekte, bu şekilde, "Hangisi?: ABD mi, AB mi?" şeklinde seçenekler sunabilmekte ve yine kendi çıkarları doğrultusunda bir gün birini, bir gün diğerini öne çıkarabilmektedir. Sendikal bürokratik aygıtlar başta olmak üzere çeşitli sınıf örgütlerinin bazen "demokrasi", bazen liberallik, bazen milliyetçilik adına bu gündemleri hevesle benimsemesi sonucunda da bu ideolojik-politik tutum ve fikirler kolaylıkla sınıf hareketinin saflarına sızabilmektedir. İşçi sınıfının işsizlik, düşük ücret, uzun çalışma saati gibi acil ve öncelikli sorunları ise burjuvazinin kendi plan ve projelerinin arasında bu şekilde dekor haline gelerek kaybolmaktadır.

Örneğin işçi sınıfının işsizlik sorunu "ABD mi, AB mi?" tercihiyle çözülebilir mi? İşçi sınıfı AB derse sosyal güvenlik sisteminin tasfiye edilmesi gerçekleşmeyecek mi? İşçi sınıfı ve emekçi kitleler düşük ücretlerden, ağır çalışma koşullarından kurtulmak için ABD'den mi yoksa AB'den mi yana olmalıdır? Özelleştirmelerin yasaklanması, özelleştirilmiş olan kuruluşların millileştirilmesi, bu kuruluşlarda işçi denetim ve yönetiminin sağlanması için ABD mi, AB mi demelidir işçi sınıfı? Sendikalaştığı için işinden atılmak istemeyen, sınıf çıkarları doğrultusunda örgütlenmek isteyen işçi kiblesini ne yöne çevirmelidir? 350 YTL'lik asgari ücreti Türk sanayisi için çok ağır bulan ama ne hikmetse yıllık cirolarını milyar, karlarını yüz milyon dolarlarla açıklayan patronlarımız IMF'li bütçeyi överken, dünya ile daha fazla ekonomik bütünleşme derken, kapitalist pazar ekonomisini göklere çıkarırken onların bilip de bizim ahmak kafalarımızın almadığı nedir?

Durum böyle iken sermayenin çıkarlarıyla işçi sınıfının çıkarları arasında çatışma yoktur, ortaklık vardır diyen en devrimci sendikamız başkanı Süleyman Çelebi bize hangi masalı anlatmakta, hangi

kıbleyi önermektedir? İşçi hakları dışındaki her konuda ama özellikle de Kıbrıs, Ermeni ve Kürt konularında MHP'yi bile "yumuşak" kılacak denli keskin olan sendikalar ve liderleri, "Türk olma onuru" dışında düşük ücretler, işsizlik, sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi, özelleştirme gibi konular için de bir konuşma, bir gösteri ne zaman yapacaklar? Eğer böyle bir konuşma yaparlarsa Ermeni meselesi ile 350 YTL'lik asgari ücret arasında nasıl bir zorunlu ters orantı ilişkisi var, belki bize gösterebilirler! Bu arada Kıbrıs meselesinin, resmi rakamlara göre bile %12,5 olan işsizliği nasıl körüklediğini de anlatırlarsa ahmak kafalarımız onu da öğrenmiş olur!

Gerçi bir süre önce ahmaklıktan biraz olsun kurtulduk! Biliyorsunuz, Newroz kutlamaları sırasında Mersin'de yaşanan "bayrak" olayı, Genelkurmay Başkanımızın da "sözde vatandaş"ları iş üstünde yakalamasıyla gözlerimizi açtı. Tamam nüfusun 2/3'ü yoksul, her 4 kişiden 1'i işsiz, ortalama ücretler açlık sınırında dolanıyor, asgari ücret 350YTL olup açlık sınırının altında bulunuyor, sendikalılık oranımız %6-7 civarında, okul az, hastane az, doktor az ama kapı gibi devletimiz, patronlarımız, komutanlarımız, sendikacılarımız var. Biri itibarlı, biri çok kazanıyor, biri güçlü, biri kül yutmaz; varsın işçisi, emekçisi de çok çalışsın, az kazansın, biraz da işsiz ve yoksul olsun; ne çıkar bundan... Ver eline bir bayrak işçimin, emekçimin alsın onu balkonundan sarkıtsın, soyunma dolabına yapıştırırsın, sendikasının, partisinin binasına assın, otobüsünün, minibüsünün arka camına koysun, tuttuğu takımın maçına bayrağıyla gitsin...

Evet kapitalist devletimiz, burjuva patronumuz, işçi düşmanı hükümetimiz, işbirlikçi sendikamız, "sözde" komutanlarımız bunu istiyor. Ama yağma yok, "uç yanı denizlerle, dört yanı düşmanlarla çevrili memleketimin" ne işe, ne aşı, ne demokrasi ihtiyacı var diyenlerin yalanlarına karnımız tok... Biliyoruz ki dünyada tükenmeyen hiçbir şey yok, her şey tükeniyor; düşmanlıktan başka. Emperyalist işgale evet diyen, kapitalist sömürü düzeninin işlemlerini sağlayan, işçi ve emekçileri milliyetçilik tohumlarıyla kışkırtarak birbirlerinin düşmanı ilan edenlerin tekelinde olan bir bayrak kimin çıkarına, kimiz zararlıdır? Evet hepimizin altında toplandığı bir bayrak olmalıdır; ama bu bayrak sınıf kardeşliğinin, emperyalist-kapitalist düzenden kurtuluşun, birlik ve beraberliğin getirdiği adalet ve özgürlüğün, sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya idealinin bayrağıdır...

1 Mayıs öncesinde kapitalist sömürüye, emperyalist işgale ve yükselen milliyetçiliğe karşı işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bağımsız, birleşik, devrimci ve enternasyonalist bir mücadele hattında toplanması gerektiğini düşünerek yukarıdaki tabloyu bir hareket noktası olarak belirliyoruz. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler yeni-liberal saldırı ve yoğunlaşan sömürü koşulları altında ezilirken bizzat bu koşulları yaratan burjuva kapitalist sistemin kışkırtıcı politik, ideolojik ve örgütsel kopuşu gerçekleştirecek ve burjuvaziden, devletten, bürokrasiden bağımsız; milliyetçilikten arınmış; birleşik, devrimci, enternasyonalist bir işçi hareketi... mücadele bu anlayış üzerine inşa olacaktır.

Sömürüye ve İşgale Hayır Demek İçin 1 Mayıs'ta Meydanlara

Irak'ta Emperyalist İşgale Hayır! Emperyalizm Ortadoğu'dan Defol!

Dünyanın dört bir yanında başını ABD emperyalizminin çektiği güçlerin işgali söz konusu. Balkanlarda, Kafkasya'da, Asya ve Afrika'da işgal güçlerinin baskı, şiddet ve yağmasına tanık oluyoruz. Emperyalist işgalin en yoğun yaşandığı bölgelerin başında ise Ortadoğu geliyor. Ortadoğu uzunca bir süredir emperyalist askeri güçlerin işgali altında. Emperyalist işgal güçleri son olarak Irak'ı işgal etti. Sonradan tümünün yalan olduğu tescillenen gerekçelerle işgal edilen Irak'ta şimdi emperyalizmin kukla bir hükümeti var. Bu hükümet Irak'ın emekçi halkına rağmen kurulmuş işbirlikçi bir hükümettir. Asla Irak'ın emekçi halkını temsil edemez. İşgal altında tezgahladığı seçimlerle demokrasi inşa ettiği yalanını yayan ABD emperyalizmine karşı sürdürülen ulusal direnişi destekliyoruz. Irak'ın emperyalizme karşı direnişini tüm dünya işçi sınıfının ve emekçilerinin, ezilenlerin ve emekçi halkların emperyalist-kapitalist sisteme karşı sürdürdüğü mücadelenin bir parçası olarak görüyor ve selamlıyoruz. ABD'nin başını çektiği emperyalist güçlerin işgallerini meşru kılabilmek için yalan, şantaj ve baskılarla destek aramalarına karşı ise direnişin saflarını güçlendirmekten yanayız.

Örneğin son dönemde ABD düşmanlığının Türkiye'de çok arttığı söyleniyor. Ve tabii ABD'nin bu durumdan çok rahatsız olduğu her gün yazılıp, çiziliyor. Başta Ortadoğu ve Latin Amerika'da olmak üzere dünyanın birçok yerinde böylesi bir düşmanlığın olduğu bir gerçek. ABD düşmanlığı nedir? ABD'nin geçmişten bugüne dünyanın çeşitli yerlerinde izlediği işgaller, müdahaleler, baskı ve işkencelerin sonucu oluşmuş

bir tepkidir. ABD'nin dünyanın birçok yerinde sempatisinin bu nedenle düşük olduğu bir gerçektir. Ama şu da bir gerçektir ki ABD düşmanlığı, çoğunlukla Amerikalı düşmanlığı olarak ifadesini bulmaktadır. Oysa karşı olduğumuz ABD'nin izlediği emperyalist-kapitalist politikaları ve bu emperyalist politikalara karşı olmak doğrudur.

Bu nedenle Afganistan'ın, Irak'ın emperyalist işgaline karşı çıktık. Bu nedenle, "Ortadoğu'da emperyalist işgale hayır!" dedik. Ve bu nedenle İran'ın, Suriye'nin, Kuzey Kore'nin ya da bir başka ülkenin emperyalizm tarafından işgal edilmesine de karşı çıkıyoruz. Ama emperyalizme karşı olmak yani anti-emperyalist, anti-kapitalist bir tutuma, duruşa sahip olmak ayrı şeydir, sadece ABD'ye ya da bu nedenle herhangi bir Amerikalıya düşman olmak ayrı bir şeydir. Bu Usame Bin Laden'in tutumu olabilir ama bizim tutumumuz olamaz. ABD düşmanlığı bu nedenle hem yetersiz ve hem de temelde milliyetçi bir tutumun ifadesidir. Sınıf bilincinden yoksun kitlelerin, hayata sınıflar mücadelesinden değil kendi kişisel, yerel, bölgesel çıkarlarının temelinden bakanların peşinden giderek edindikleri bir tutumdur. Bizim tutumumuz anti-emperyalist, anti-kapitalist bir tutum olmak durumundadır.

ABD, Türkiye'de son dönemde çok arttığını söylediği ABD düşmanlığına karşı, Türkiye'nin en önemli stratejik ortağı olduğunu söyleyerek sitemde bulunmakta. ABD'nin ortaklığı bir yalandır. ABD'nin ortaklarından Saddam şimdi zindanda yatıyor. Bir diğeri Ladin, ona karşı savaşıyor. Esat'ın ise günlerinin sayılı olduğu söyleniyor. Hangi ortaklık? ABD emperyalizmi için Türkiye sadece bir araçtır; istediği zaman, isteği yerde,

istediği şekilde kullanmak istediği, bir araç. İMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü gibi sömürü kurumlarıyla sadece ekonomik alanda değil, siyasi ve askeri alanlarda da Türkiye işçi sınıfını ve yoksul emekçi halkı boyunduruk altına alan emperyalizmin amacı her zaman aynıdır: daha fazla sömürü için daha fazla baskı ve şiddet.

İşçi-emekçi düşmanı bir hükümet: AKP hükümeti!

AKP hükümeti işçi-emekçi düşmanı bir hükümettir. Sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi girişimleri, SSK'nın özelleştirilmesinin önünü açmak için Sağlık Bakanlığı'na devredilmesi AKP hükümetinin bu düşman karakterinin bir ifadesidir. Bu saldırılar işçi ve emekçilerin hayatta kalmasının sınırlı da olsa yegane imkanı olan sağlık hizmetlerini ticarileştirme anlamına gelmekte. AKP hükümetinin işçi-emekçi düşmanlığı sadece bu iki örnekle de sınırlı değil. Tamamen işçilerin zararına olmak üzere devreye sokulan yeni iş yasasını özellikle anmak gerekir. Esnek çalışma süreçlerini egemen kılan bu yeni liberal iş yasasıyla işçiler çalışma şart ve biçimleri, ücret, dinlenme ve emeklilik hakları, örgütlenme ve hak arama süreçleri bakımından tam anlamıyla bir köle durumuna sokuldu. Dünyanın en çok büyüyen ekonomisi olmakla övünen bu hükümet açlık sınırının yarısına, yoksulluk sınırının ise dörtte birine denk gelen bir asgari ücretin de yaratıcısıdır.

Ekleme gerekir, bu ekonomi sadece en çok büyüyen değil en çok sömüren bir ekonomidir aynı zamanda. AKP hükümetinin başta TÜSİAD'cı büyük patronlar olmak üzere burjuvazinin geniş kesimlerinin övgülerine bugüne kadar mahzar olmasının nedeni budur. AKP hükümeti döneminde sömürü daha da yoğunlaşmış, baskı ve şiddet artmıştır. Yoksulluk rakamları, işsiz sayısı, çalışanların ücretleri, emeklilerin durumu, örgütlenme önündeki engeller, işçi ve emekçileri doğrudan ilgilendiren yasaların kabulü ve diğer yeni liberal uygulamalar bunu göstermektedir. AKP hükümetinin bugünlerde geniş

bir kesim tarafından eleştirilmesinin nedeni ise sıraladığımız bu maddeler nedeniyle değil. AKP hükümeti bugünlerde daha çok eleştiriliyor çünkü sömürü ve baskı şartlarını patronlar için daha da uygun hale getirmesi isteniyor. Yoksa işsizlik, yoksulluk, asgari ücret, sosyal güvenlik eksikliği gibi nedenlerle değil.

Bir sömürü ve bağımlılık yaratma saldırısı: özelleştirmeler

Özelleştirme işsiz bırakır, aç bırakır, örgütsüz bırakır. Özelleştirmelerin gereksiz harcamaları azaltacağı, toplumsal zararları ortadan kaldıracığı bir yalandır. Özelleştirmeler halkın üzerindeki yüklerin daha da artmasına yol açacaktır, açmaktadır. Bugüne kadar ki uygulama da bunun bir kanıtı. Daha iyi olacak denilerek gerçekleştirilen özelleştirmeler sonucu işçiler işsiz kaldı. Çalışmaya devam edebilenler hak kayıplarına uğradı. Üretilen ürünlerde kalite artışı olmadığı gibi, söz konusu ürünlerin fiyatları daha da arttı. Öyleyse nasıl oluyor da özelleştirmeler işçilerin, emekçilerin yararına oluyor? Çünkü bu bir yalan. Özelleştirmelerden yarar sağlayan sadece bu işletmeleri özel mülkiyetlerine alarak servetlerine servet katan patronlar ve emekçi halkın malı olan bu işletmeleri peşkeş çeken işbirlikçileridir.

Sınıf bilinci yoksa milliyetçilik var

İşsizliğin sürekli arttığı, insanca yaşamaya yetecek ücretlerin alınamadığı, yoksulluğun geniş kitleleri pençesine alarak kalıcı bir hal aldığı, siyasi eleştiri ve taleplerin dile getirilme kanallarının kapatıldığı bir durumdan bahsediyoruz. Böylesi bir durum her koşulda umutsuzluk ve öfke yaratır ve yaratıyor. Ve her durumda da böylesi bir umutsuzluk ve öfkenin hedefi şaşabiliyor. Özellikle örgütler parçalanmış ve örgütlenme önünde yasaklar varsa ve mevcut örgütler ve onların liderleri de öfke ve umutsuzluk yaratıcılarla işbirliği içindeyse.

Dünyanın her yanında olduğu gibi Türkiye'de de sınıf bilincinden

mahrum bırakılmış, gündelik bir bilinçle malul durumdaki kitleler yaşadıkları hayatın tüm olumsuzluklarının sorumlusu olarak kendilerine en "yabancı" görüneni düşman seçeceklerdir. İşsiz olmalarını, ücretlerinin düşük olmasını, yoksulluk içinde yaşamalarını, yoksun bir hayatla sahip olmalarını hep o "yabancı"nın yarattığı bir şey olarak görecektir. Bugün "yabancı ve düşman" olan Kürtler. Onlar olmadığında kadınlar. Çingeneler, Yunanlılar, Ermeniler ise hep taze, hep çekmece. Geriye sadece işsizliği, yoksulluğu, açlığı yaratıcıların düşmeye basması kalıyor.

Son dönem yaşadığımız "milliyetçi yükseliş" budur. Bu tür puslu havaları seven faşist yapılar ise tetiklenen kitleler içinde görevlerini yerine getirmekten geri durmayacak ve oyunun sahnelenmesinde yer alacaklardır. Bayrak, ezan, vatan-millet nidaları içinde gerçekler gözden yitecektir. Unutmayalım, milliyetçilik egemen güçlerin baskı ve sömürüyü perdelemek için kullandığı bir araçtır. Büyük bir yalan olan milliyetçilik her zaman egemenlerin ekmeğine yağ sürer, işçi ve emekçileri birlik ve mücadelesini bozar.

Bolluk ve demokrasi yalanı: Avrupa Birliği

Avrupa Birliği daha fazla sömürü, daha fazla bağımlılıktır. AB'nin bolluk ve demokrasi getireceğini söyleyenler yalan söylüyor. Son günlerde AB'den hükümete yönelik gelen eleştirilerin nedeni de sömürü ve bağımlılık sürecinin daha hızlı işlemesi yönünde. 6 Mart'ta emekçi kadınların dövülmesini protesto eden AB ikiyüzlü bir tutum içindedir. Düne kadar Tayip Erdoğan'a, AKP hükümetine, bürokrasiye, TSK'ya övgüler dizen bu AB değil miydi? Bu ülkede ilk kez mi işçiler, emekçiler, devrimciler bu saldırılara mahrum kaldı? Babaoğlu Uğur-Ahmet Kaymazların katledilmesine "diplomatik" serzenişlerde bulunan ikiyüzlü AB'yi emekçi kadınların dayak yemesi hangi nedenle şaşırtıyor? Aynı AB neden 350 YTL'lik asgari ücret için protesto da bulunmuyor? Neden sendikalaşma hakkının, siyasi

örgütlenme hakkının her gün alenen ihlal edildiği açıkken bunları protesto etmiyor? Etmiyor çünkü AB'yi oluşturan ülkelerde de işçi ve emekçilerin haklarına yönelik olarak bu saldırılar artarak sürüyor. Esnek çalışma adına AB ülkelerinde de kazanılmış haklar geri alınıyor.

AB'yi oluşturan kapitalist devletler kendi ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de sömürüyü yoğunlaştırmak, karşı çıkışları türlü yasa ve uygulamalarla suç haline getirmek peşinde. Bolluk ve demokrasi dağıtıcısı AB'nin, Türkiye'ye İMF politikalarına devam etmesini önermesi de bu nedenle. Çünkü AB en az maliyetle en fazla sömürüyü gerçekleştirmek istiyor. Bugün AB ülkelerinde işçi ve emekçilerin görece daha iyi yaşam ve çalışma koşullarına sahip olmaları önceki yıllarda gerçekleşen emek mücadelelerine ve bu kapitalist Avrupa devletlerinin diğer yoksul ülkelerden gerçekleştirdiği emperyalist yağmalara dayanıyor. Bugün ise yeni koşullar söz konusu: yeni liberal saldırılar dönemi. Bu dönem, kazanılmış hakların gasp edilmesi, emek örgütlenmelerinin parçalanması ve sömürünün yoğunlaştırılmasını içeriyor. AB, bu saldırının en önemli emperyalist-kapitalist birliklerinden biridir.

Kürtler ve tüm halklar için kendi kaderini tayin hakkı

İşçi sınıfı dili, dini, rengi ne olursa olsun bir ve tektir. Tüm ezilenler ve emekçi yoksul halkların çıkarlarıyla işçi sınıfının çıkarları birdir. Emekçi Kürt halkı asla Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin düşmanı olamaz ve değildir. Düşmanlık tohumları atanlar işçilerin ve ezilen-sömürülen emekçi halkların

birliğinden korkan, zarar edeceğini düşünen emperyalist-kapitalist egemen sermaye güçleridir.

Bu nedenle bayrak, ezan, vatan diyerek milliyetçilik körüklenmekte, sömürü perdelenmekte, baskı ve şiddet uygulamaları meşru hale getirilmek istenmektedir. Oysa Türk işçi ve emekçileriyle, Kürt işçi ve emekçilerin ve diğer yoksul emekçi halkların yaşam koşulları, yaşadıkları sömürü ve baskı aynı kaynaktan, kapitalist sömürü sisteminden kaynaklanmaktadır. Sömürülmeden, eşit ve özgür bir şekilde bir arada yaşayabilmemizin önündeki engel birbirimiz değiliz. Egemenler böyle sanmamızı istemekte çünkü işçi sınıfının ve emekçi halklarını birliği onların düzenlerinin en büyük tehdididir.

Devrimci bir işçi partisinin inşası

İşçi sınıf ve emekçi kitlelerin hayat koşulları daha iyiye gitmiyor. Sömürü ve baskı artıyor. İş için, emek için, özgürlük için mücadele etmekten başka çaresi olmayan işçi ve emekçilerin birlik ve beraberlik içinde hareket ederek hak ve özgürlük mücadelesi için örgütlenmesi ve mücadeleye hep birlikte atılması bir zaruret. Ama biliyoruz ki işçi sınıfının örgütlerinin başına çöreklenmiş, işçilerin, emekçilerin temsilcisi olduklarını söyleyen birçok dalkavuk, işbirlikçi hain mevcut. Kimileri işçi sendikalarının tepesinde bir bürokrat olarak, kimi sınıf örgütlerinin içinde birer temsilci olarak ve bazen de bir parti lideri olarak bu hain politikalarını izliyorlar.

İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilen ve sömürülen tüm kesimlerin

çıkarlarını bağrında toplayacak, bu uğurda mücadele edecek, bu amaç dışında bundan gayri ayrıca özel bir hedefi ve çıkarı olmayacak bir partiye, devrimci bir işçi partisine bu nedenle ihtiyacımız var. Bugün işçi sınıfını, emekçileri temsil ettiğini ya da etmek hedefinde olduğu söyleyen partiler mevcut. Bu nedenle, neden bir parti daha sorusu sorulabilir. Çünkü bugün mevcut partilerin hiçbiri işçi sınıfının ve emekçileri dolaysız çıkarlarını gerçekten temsil etme programına sahip değil.

Şöyle ki bu partilerin bazıları özelleştirmelere bile hayır demiyor. Özelleştirmeye hayır demeyen bir devrimci işçi-emekçi partisi olabilir mi? Bazıları AB'den medet umuyor. Emperyalist-kapitalist bir birliğe umut diye bakan bir parti nasıl olurda sınıf mücadelecisi bir programa sahip olabilir? Bazıları Türklüğü, bayrağı öne çıkarıyor ve Kürt düşmanlığı yapıyor. Milliyetçi-ulusalcı çizgiye sahip bir devrimci işçi-emekçi partisi olabilir mi? Bizce olamaz. Bu nedenle birçok "parti" olmasına rağmen biz devrimci bir işçi partisinin inşası gerekli diyoruz.

Proleter enternasyonalizmini savunan, halkların kardeşliğine inanan, işçi sınıfının ve tüm emekçi yoksul halkın iktidarını hedefleyen böylesi bir parti ancak bu sömürü ve baskı düzenine dur diyebilir. Ve ancak böylesi bir parti ve ideal tüm insanlık için sınıfsız, sınırsız, sömürsüz eşit ve adil bir dünyayı mümkün kılabilir. 1 Mayıs bu idealin ve mücadelenin en anlamlı günlerinden biridir ve olmaya devam edecektir...

İşçi Cephesi

**İşgale ve Sömürüye Karşı Birleşik İşçi Cephesi!
Haklar, Ücretler ve Özgürlükler için Sınıf Mücadelesi!
Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!
Özelleştirmelere Hayır!
Özelleştirmeler Yasaklansın!
Özelleştirilen işletmeler işçi denetiminde millileştirilsin!
Ortadoğu'da Emperyalist İşgale Hayır!
Emperyalizm Ortadoğu'dan Dışarı!
Afganistan'da, Irak'ta, Filistin'de İşgale Son!
Yaşasın 4. Enternasyonal!
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!**

Faşist Saldırlara Karşı Birleşelim

Bu yıl en kitlesel, en coşkulu Newroz'lardan biri kutlandı. Basın, coşkulu Newroz kutlamalarına ilgi göstermezken, Mersin'de iki çocuğun Türk bayrağını yere atması ekranlarda fazlasıyla yer buldu.

2 gün sonra, Genelkurmay'ın "sözde vatandaşlar", "alçaklar" açıklamalarıyla sözde "yakılan, parçalanmış bayrak" ülkenin gündemi haline geldi.

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, Başbakan Tayyip Erdoğan, CHP Genel Başkanı Baykal ve tüm burjuva siyasileri, "sözde vatandaşları" lanetlediler. Hemen kameralardan çocuklar tespit edildi, terörle mücadelede(!) sorgulandı ve tutuklandılar.

Bu milliyetçi seferberlik hali tüm topluma yansırken, siyasi partiler de bu havadan rant kapma yarışına girdiler. Baykal'ın, Öcalan'ın yeniden yargılanması ile ilgili olarak AİHM'in karar aldığı söylentisi üzerine yaptığı zehir zemberek açıklama da bu milliyetçi havanın ürünü.

Sadece siyasi partiler değil, patron örgütlerinden, sendikaların bir kısmına bir çok sivil toplum kuruluşu da bu milliyetçi histeriye katıldılar.

Milliyetçi dalga, bayraklı kitlesel PKK protestolarıyla sürdü. Tüm gösteriler bozkurt işaretli mitinglere döndü. İşyerlerinde, mahallelerde Kürtlere dönük "cadı avı" başladı.

Yaratılan "milli seferberlik hali", bildiri dağıtan devrimcilerin sokak ortasında, hem de polisin kontrolünde linç edilmeye çalışılmasıyla sürdü. Bu hava tüm muhaliflere dönmeye başladı ve Trabzon'da cezaevleri ile ilgili bildiri dağıtmak isteyen TAYAD (Tutuklu Aileleri

Yardımlaşma Derneği) üyeleri, bu histeri ile gaza getirilmiş faşist kitle tarafından linç edilmeye kalkışıldı. "PKK'liler şehrimize gelmiş, Türk bayrağını yakmışlar" sözüyle toplanan kalabalık devrimci gençleri linç etmeye girişti.

TAYAD bildiri dağıtmak için izin almıştı. Polis, yapmasanız iyi olur demişti. Bu uyarı-tehdit karışımı açıklama gerçek oldu. Üstelik linç girişiminden önce olayları alevlendiren bir trafik memuruydu. Yasal bir bildiri dağıtan gençler tutuklanırken, linç etmeye girişen faşist kitleden bir kişi bile gözaltına alınmadı.

Hükümet, linç etmeye kalkanları "halkımızın hassasiyeti" diyerek korurken, yasal hakkını kullanarak bildiri dağıtanları "halkı galeyana getirmekle" suçlamayı tercih etti. Bu tutum saldırıların sürmesinin önünü açtı. Birkaç gün sonra olayı protesto etmek isteyen TAYAD'lı gruba faşistlerin öncülük ettiği

kalabalık, polisin kontrolünde tekrar saldırı ve linç etmeyi tekrar denedi.

Yeni bir Sivas, Maraş, Çorum katliamı olmasına neredeyse ramak kalmıştı. Yine saldırganlardan hiçbiri tutuklanmadı. Kamuoyu baskısı nedeniyle göstermelik olarak birkaç kişinin sadece ifadesi alındı. Yüce devlet ve hükümet için suçlu, bildiri dağıtanlardı.

Aynı büyüklükte olmasa da saldırılar Adapazarı ve Samsun'da da sürdü. İstanbul'da ise, Üikü ocaklarına zorla getirilen EMEP üyesi iki genç, faşist zorbalarca işkenceye uğradı. Faşist saldırıları her ne kadar MHP üstlenmese de, saldırıları gerçekleştirenlerin MHP'li sivil faşistler olduğu açık.

Neden Milliyetçi Histeri Kışkırtılıyor?

Peki bu milliyetçi histeri neden yaratıldı? Tüm bu yaşananların nedeni, iki küçük çocuğun Türk

bayrağını yere atması değil elbette! Bu gelişmeleri AKP'nin yükselişi, AB süreci ve Irak'taki gelişmeler bağlamında okumak gerekiyor.

Birincisi, AKP Milli Görüş geleneğinden gelmesine ve asker ve devlet bürokrasisinin elitleri tarafından hiç de tasvip edilmesine rağmen, muazzam bir yükseliş gösterdi ve hükümette zayıflamak bir yana yerini sağlamlaştırdı. Tekelci burjuvazinin güvenini kazandı, AB konusunda önemli gelişmeler kaydetti.

Ancak bu durum özellikle diğer burjuva sağ partiler için bir tehlike durumuna geldi. Bu sağ aktörler, asker ve devlet bürokrasisinin AB karşıtı kesimleriyle ortak düşmanları AKP'ye karşı birleşerek AKP'nin en zayıf olduğu yanını, "milliyetçiliği" kaşımaya başladılar.

İkincisi, az öncede bahsettiğimiz gibi, özellikle de AB süreciyle (buna Kıbrıs'taki gelişmeleri de eklemek gerekir) güç kaybeden devletçi, laik kanadın bu sürece dönük bir müdahale etme arayışından bahsedebiliriz. Çünkü bu süreç, bahsi geçen kesimlerin bazı statükolarını yitirmelerine neden oluyor, olmaya da devam edecek.

Üçüncüsü ise Irak'taki gelişmelerdir. Kafasına çuval geçirilen askerlerine ses çıkaramayan ordu, Barzani'nin devlet başkanı

seçilmesinin ve Irak'ta özerk bir Kürt devletinin kurulmasının Türkiye'de yaratacağı hareketten çok korkuyor.

Bu Türkiye Cumhuriyeti'nin üzerine inşa olduğu inkar politikalarının da güç kaybetmesine neden olacak. Bu noktada ABD'ye ses çıkaramayan Türkiye, faşist çeteleri kışkırtarak Kürt halkına dönük bir saldırıya girişiyor.

Kısacası Irak'taki gelişmelerin acısını, özgürlükleri için mücadele eden Kürt halkından çıkarmaya çalışıyor.

Milliyetçilik İşçi Sınıfının Düşmanıdır

Milliyetçilik işçi sınıfına düşman bir ideolojidir. "Öteki" olanı küçük görmeye ve yoketmeye yönelik bu ideoloji, işçi sınıfının birliğini bozar ve birbirine düşürür.

Zaten amaç Kürt, Türk, Yunan ve diğer milletlerden emekçileri bölmek ve ortak düşman burjuvaziye karşı birleşmelerini engellemektir. Bugün Türkiye burjuvazisi bu aracı emekçileri bölmek ve birbirine kışkırtmak için kullanıyor.

Bugün PKK karşıtı olduğunu söyleyen Ülkücü çeteler, dün TAYAD'lılara yaptıkları gibi tüm devrimci, demokrat insanlara saldırmaya devam edecekler.

Bizler fabrikalarımızda haklarımız için örgütlendiğimizde, greve çıktığımızda Ülkücü faşist çeteler örgütlülüğümüze, grevimize, sendikalarımıza saldırmak için kullanılacaklar.

Eğer bu ülkenin işçilerini, emekçilerini bu kadar çok düşünüyorlarsa neden sömürüye karşı durmuyorlar? Neden ABD emperyalizminin işgaline "hayır" demiyorlar? Çünkü onlar bu sömürü ve işgal düzeninin sürmesi için besleniyor ve emekçilere, devrimcilere karşı kışkırtılıyorlar.

Bu saldırılar daha da artabilir. Saldırlara karşı örgütlenmek ve işçi sınıfının birleşik mücadelesini yaratmak zorundayız. Öfkemizi Kürt kardeşlerimize değil, işgal ve sömürüye yöneltelim.

TAYAD'lı emekçilerin linç edilmesini kışkırtan Genelkurmay Başkanı, Cumhurbaşkanı, Başbakan, CHP Genel Başkanı Deniz Baykal ve diğer parti liderleri, Trabzon valisi ve emniyet müdürü acilen istifa etmeli ve yargı önüne çıkarılmalı!

Saldırıları gerçekleştiren faşistler, saldırılarından dolayı hemen tutuklanmalı!

İşkence Odağı Ülkü Ocakları Kapatılsın ve Dağıtılsın!

Türk, Kürt, Laz... Tüm Emekçiler İşgale ve Sömürüye Karşı Birleşik Mücadeleye!

Kürt Halkına Özgürlük!

Fuat Karan

Bayrak Provokasyonu ve Milliyetçilik

Tüm Türkiye’de özellikle de Kürt illerinde 2005 Newroz’u görkemli geçti. Alanlarda Kürt ve Türk emekçileri birlikteydiler. Mersin’de iki çocuğun bayrağı yere vurmasına önce kimseden ses çıkmadı.

2 gün sonra Genelkurmay’ın düğmeye basmasıyla tüm medya kuruluşları, burjuva siyasetçileri toplumu kışkırttılar.

Milliyetçiliği körükleyen yazılarla neredeyse ülke elden gidiyor havası yarattılar.

Ordu, hükümet, siyasi partiler, devlet bürokrasisi bir iki çocuğun bayrağı yere atarak ülkeyi bölmesinden ülkeyi kurtarmayı başardılar!

Öyle bir paranoya olmuş ki herkesi düşman zannediyorlar.

Bayrağa karşı bu kadar duyarlı olanlar, Amerikan askerlerinin Türk askerlerinin kafasına çuval geçirilirken neredeydi?

O zaman neden insanları sokaklara taşımadılar?

Neden gazete sayfalarına çuval geçirme olayını taşımadılar?

Pencerelere neden bayrakları asmadılar?

Yoksa bu birlik bütünlük ya da nefret sadece Kürt halkına karşı mı?

Görkemli Newroz kutlamaları ve daha da önemlisi Güney Kürdistan’da bir Kürt devletinin kurulması tehdidi bu kışkırtmanın en önemli nedeni olmasın!

Trabzon’da linç girişi

Faşist çeteler, bu milliyetçi kışkırtmaların ardından Trabzon’da cezaevlerindeki tecrid ve baskılara dikkat çekmek için bildiri dağıtan TAYAD (Tutuklu Aileleri Yardım-ışma Derneği) üyesi beş devrimci genci, “bayrak yakıyorlar” provokasyonu ile linç etmeye kalktı.

Linç etmeye kalkanlar gözaltına bile alınmazken, linç edilmeye kalkılan devrimciler, hem de yasal bir bildiri dağıtırken, tutuklanıp cezevine konuldular.

Bu olayın 3-4 gün sonrasında 10 Nisan Pazar günü TAYAD’lılar saldırıyı ve tutuklamaları protesto etmek için bir basın açıklaması yapmak istediler. MHP’liler bunlar PKK’lı diyerek halkı yine kışkırttılar.

TAYAD’lılar linçten ikinci kez kurtuldular.

Bu arada bir televizyon programında Newroz’un kökeni ile ilgili olarak MHP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Ekinci; “Nevruz’u piçleş-tirdiniz. Nevruz Türk’ün Ergenekon’dan ayrılışının yıldönümüdür” diyordu.

Biz de böylece öğrenmiş olduk. Gözümüz aydın!

Gerçek şu ki 2 çocuğun yaptığı basit bir olayı büyüterek Kürt-Türk düşmanlığı yaratmak isteyenler savaşı isteyenlerdir.

Onlar kirli savaşlardan beslenenlerdir.

Onlar kendi egemenliklerini sürdürmek için emekçileri bölmek isteyenlerdir.

Kardeşi kardeşe düşman edenlerdir.

Bu oyunlara gelmeyelim. Öfkemizi emekçi kardeşlerimize değil, bizi sömüren kapitalist düzene çevirelim.

Kürt halkına özgürlük!

İşgale ve sömürüye karşı örgütlü mücadeleye!

Jiyan

ALPAGUT Olayı: İşçi Sınıfı Tarihinde Bir Öz-Yönetim Deneyi

ALPAGUT'ta Neler Oldu?

Çorum Özel İdaresi'ne ait Alpagut Linyit İşletmesi, 1945'de kurulduktan sonra köylülerin tarım yaptığı toprakları istimlak ederek faaliyet alanını genişletti.

Geçimlerini tarımdan sağlayan köylüler bir müddet sonra zorunlu olarak maden işçisi oldular. İşletme her yıl yüz binlerce lira kâr etmesine rağmen bırakın işçileri, köyün ilkokuluna bile kömürü parayla veriyordu.

İşçilerin ücretleri öylesine düşüktü ki, maden tozlarının öldürücü etkilerini kısmen azaltan yoğurdu bile alamıyorlardı.

Bağımsız Çorum ve Havalisi Maden İşçileri Sendikası'na üye Alpagut işçileri, uzun süredir ücretlerinin düşüklüğünden ve parça parça ücret ödenmesinden yakınıyorlardı.

Ücretlerinin arttırılmasını ve verilmeyen ücretlerinin derhal ödenmesini, teknik kadro ve donanım yetersizliklerinin giderilmesini isteyen işçilerin bu talepleri üretimin düşüklüğü gerekçe gösterilerek reddedilmişti.

Bu duruma tepki gösteren işçiler, düzenledikleri çeşitli toplantılarda, sorunlarını ve bu sorunların çözüm yollarını tartıştılar. Ankara'ya da giden işçiler burada sendikacılarla yaptıkları görüşmelerde olumlu sonuç alamadılar.

İşçiler, aynı zamanda işletmenin bölge müdürlüğünü de yapan sendika şube başkanının işveren yanlısı bir tutum içinde olduğunu söylüyorlardı.

15 Haziran 1969'da, işletmenin zarar ettiği gerekçesiyle 73 gündür ücretleri ödenmeyen 786 maden işçisi, işyerini işgal ederek yönetime el koydu.

İşçiler fabrikayı işgal ediyor

Sorunların çözülmemesi üzerine işyerini işgal eden işçiler,

önce tüm çalışanların katıldığı bir işçi genel kurulu oluşturdular. Bu kurul, işletmeyi yönetmek üzere bir işçi konseyi seçti. Bütün işçiler bu konseye üyeydiler.

İşçi genel kurulu, konseyi değiştirme yetkisine de sahipti. İşçiler eylem süresince bu organlar aracılığı ile işletme hesaplarını denetlerken, kömür satışlarını da bizzat yönlendirdiler.

Eylem sırasında elde edilen gelirin bir bölümünü işletme masrafı olarak ayıran işçiler geri kalan parayı da kendi aralarında bölüşüyorlardı.

Alpagut madencileri, işletme yönetiminde köklü değişikliklere gittiler: İşyerinde işçi yönetiminin kurulmasının ardından, yüksek maaşlı üst düzey yöneticilerin işlerine son verildi; diğer memur ve muhasebeciler ise konseyin denetimi altında çalışmaya başladılar.

İşçiler el koydukları işletmede üretimin düzenli ve amacına uygun olarak sürdürebilmesi için hiç kimseye ayrıcalık tanımayan bir çalışma disiplini oluşturdular.

Buna göre, işletmedeki tüm işçilere somut görevler verildi. Kömür satışları da, kayıtları tutularak ve düzenli bir biçimde yürütüldü.

İşgalin altıncı günü işletmeye gelen Çorum Valisi ocaklara inerek işgalci işçilere, "sabredin, ben de çarık giydim, ben de emekçi çocuğuyum" diyerek eylemin sona erdirilmesi için uğraştı.

Ama işçiler, valiye "açız, ot yiyoruz" diyerek ne denli kararlı olduklarını gösterdiler. İşgal yerine gelen jandarma komutanı, işçilerin haklı talepleri karşısında müdahale etmekten vazgeçti.

İşçi denetim ve yönetiminin sonuçları

Alpagut Linyit İşletmesi'nde 35 gün süren işçi denetimi ve işçi yönetimi ekonomik açıdan da başarılı sonuçlar verdi. Sendika da bu başarıyı kabul ediyordu.

Daha önce yönetime el koymaya karşı çıkan sendika ve işçilerce suçlanan sendika şube başkanı bile eylem sona erdikten sonra yaptığı açıklamada;

"İşçinin 1 milyon liraya yakın alacağı vardır. Sendika yöneticileri olarak işçilerle bir toplantı yaptık ve bu toplantıda işletmenin yönetimine alma kararını oybirliğiyle aldık.

İşçinin yönetime katılmasından, jandarmanın müdahalesine kadar işletmede üretim yüzde 50 oranında artı. 250-300 ton olan günlük üretim 410-450 ton arasında değişmektedir.

Günlük satış ise 8 bin liradan 40 bin liraya çıkmıştır. İşçi, yönetimde bu başarıya ulaşmıştır. Ama buna daha fazla izin vermediler" diyordu.

İşletmenin bölge müdür vekili ve muhasebe müdürü işgalin uzaması üzerine işletmeye gelerek içeri girmek istediklerinde, işçiler hep birlikte karşı koydular ve buna izin vermediler.

Türkiye'de ilk defa gerçekleşen fabrika işgali, kamuoyunda geniş yankı uyandırdı.

Üretimin artmasıyla işletmenin TKİ (Türkiye Kömür İşletmeleri) tarafından satın alınmasının mümkün olacağını düşünen işçilerin kendi yönetimlerini kurmaları, burjuvazinin de gözünü korkuttu. Çünkü benzer eylemlerin yayılma riski oluşmuştu.

Bu arada işgalin kaldırılması yönündeki baskılar da artmaya başlamıştı. İşçiler bu baskılara uzun süre direndiler. İşgalin ve ardından kurulan işçi yönetiminin sürmesi hükümetin de harekete geçmesine yol açtı.

İçişleri Bakanlığı'nın, Çorum Valiliği'ne eylemin sona erdirilmesine ilişkin olarak verdiği talimatın ardından özel bir jandarma birliği de Ankara'dan Çorum'a gönderildi.

Madeni kuşatan jandarmanın 17 Temmuz'da düzenlediği kısa bir operasyon sonucunda işçiler sendikacılar tarafından yatıştırıldı.

Çorum valisinin yazılı bir emrini de getiren jandarma birliği komutanı, bu yazıda adları bulunan yedi işçi, üç sendikacı ve bir memurun işlerine son verildiğini ve işletmenin yönetimine el konulduğunu bildirdi.

Çorum Valiliği'nin kararını protesto eden işçiler iki gün boyunca ocaklara inmeyi reddettiler.

İşine son verilen sendika şube başkanı; *"Davranışı suç ise neden otuz iki gün sona müdahale ettiler? 1 milyon lira alacaklıyız; jandarma göndereceklerine, alacağımızı göndersinler"* dedi.

Eylemin sona ermesinin ardından sendikayla işveren arasında toplu sözleşme imzalandı.

Sözleşmede tutuklanan işçilerin yeniden işe alınmaları da kabul edildi. İşletme bir ay sonra TKİ'ye (Türkiye Kömür İşletmeleri) devredildi.

Sonuç

Alpagut'ta gerçekleşen işgal ve işgalin ardından gelen yönetime el koyup üretimi sürdürme eylemi, Türkiye işçi sınıfının tarihinde öz-yönetim deneyimi olarak bir ilki başarmıştır.

Burjuvazinin karışık muhasebe hesaplarıyla, işçilere, işletmenin durumu hakkında yanıltıcı bilgiler vermesi sürekli karşılaşılan bir durumdur.

İşte Alpagut işçileri, hem basit gelir-gider hesaplarıyla bir işletmenin yönetimini takip edebilmişler hem de işletmenin zarar ettiğine ilişkin idarenin yalanlarını açığa çıkartmışlardır.

Ancak işçi sınıfı açısından bu olumlu gelişme, patronların ve burjuva siyasetçilerin gözünden kaçmamıştır.

Kamuoyunda olumlu yönleriyle tartışılan Alpagut'ta ki deneyimin diğer işletmelerdeki işçilere örnek olmaması için, buradaki işçi mücadelesini bastırmışlardır.

Alpagut'ta ki mücadeleyi yayılmadığı için bastırabilen burjuvazi, bu olumlu deneyin işçi sınıf tarihine geçmesini engellemeyemedi.

Sınıf kardeşlerimizin otuz üç yıl önce bir işletmede hayata geçirdikleri mücadeleyi ve sonuçlarını iyi kavramak, bugün mücadelelerimizin yolunu açacaktır.

Kaynaklar:

- 1. Alpagut Olayı, Haşmet Zeybek, Kor Yayınları**
- 2. Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi, Cilt 7**

Şahin Yıldırım

Emek Güncesi...

Sağlık Emekçilerinden Uyarı Eylemi: 1 Günlük iş bırakma!

Sağlık emekçileri meclisten geçirilmek istenen **Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa tasarısı**'nın geri çekilmesi için SES ve TTB'nin çağrısıyla iş bırakarak eylem yaptı.

Sabah saatlerinden itibaren acil hastalar dışında hizmet vermeyen sağlık emekçileri, halka bildiri dağıtarak hükümetin sağlık politikalarının ne anlama geldiğini anlattı.

Hastanelerde ve sağlık kurumlarında, acil hizmetler, çocuk hastalar, hamileler, diyaliz hastaları, yoğun bakım hastaları dışında hizmet vermedi. Eyleme bazı hasta ve hasta yakınlarının da katıldığı görüldü.

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı adıyla meclise sunulan tasarı memurun çalışma, emeklilik gibi haklarını elinden alarak köleleştirmeyi amaçlayan bir tasarıdır.

Taslakta istihdam biçimi olarak sözleşmeli personelik tanımlanırken sözleşme ile tam zamanlı veya kısmi zamanlı çalıştırma esas alınıyor.

Sözleşmeli personelin çalışma süreleri düzenli olmaya-cağı gibi, çalışma süresine bağlı olarak emeklilik hakkına tabi prim ödeme gün sayıları ve yıl içindeki aylara göre aylık ücret miktarlarında azaltma öngörülüyor. Ekonomik ve sosyal haklarda büyük ölçüde kayıplar söz konusu.

Bu yasa tasarısı kabul edilirse 55 bin sağlık emekçisinin iş güvencesi ellerinden alınmış oluyor.

SES ve TTB'nin, *Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı*'nın geri çekilmesi ve herkese nitelikli, eşit, ulaşılabilir, parasız sağlık hizmeti sağlanması talebiyle başlattığı uyarı eylemleri pek çok sendika ve meslek

odasından destek alsada hala olması gereken güçlü eylemliliklere dönüştürülemedi.

Sağlık emekçilerinin yanı sıra tüm kamu çalışanlarını köleleştirmeye yönelik bir zemin hazırlayan tasarıya karşı daha örgütlü bir karşı duruş mücadelesi verilmeli.

AB Uyum Yasaları'nı bir bir meclisten geçirerek emekçileri her geçen gün yeni yıkımlara sürükleyen AKP hükümetini durdurmak ancak böylesi birlikteliklerle sağlanabilir.

21 Nisan'da gerçekleştirilen sağlık emekçilerinin iş bırakma eylemini tüm sektörlere taşıyabilmeli ve daha kalıcı etkili eylemliliklere dönüştürmeliyiz.

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı geri çekilsin!

Çalışma ve emeklilik hakkı memura geri verilsin!

PETKİM Hızla Özelleştiriliyor!

Kuruluşunun 40. yılında Türkiye'nin en büyük sanayi tesislerinden biri olan ve dünya kimya sanayinin yüzde 30'unu, toplam ticaret hacminin ise yüzde 8'ini oluşturan PETKİM halka arz açıldı.

1987 yılında özelleştirme kapsamına alınarak Toplu Konut ve Kamu Ortaklığı İdaresi'ne bağlan-masıyla başlanan özelleştirme süreci son dönemde hız kazandı.

Petrol-İş Sendikası, PETKİM'in aslında zarar etmediğini, ülke ekonomisine katkısının olduğunu gösteren bir rapor hazırladı. Raporda, kamu malı olan PETKİM'in

özelleştirilmesinin halkın zararına olacağı ortaya kondu.

Fakat şu ana kadar ses getiren bir direniş gerçekleştiremeyen Petkim'in tek başına mücadelesini kazanamayacağını görmek mümkün.

Sümerbank, SEKA gibi büyük direnişlerin bile son dönemde kaybettiği düşünülürse TÜPRAŞ ve ERDEMİR gibi aynı süreçten geçen kamu kuruluşları ile ortak ve güçlü bir direnişi tüm işçi sınıfına yaymak, emeğine sahip çıkmak PETKİM işçilerinin tek kurtuluşu.

Özelleştirmelerin ardından işçilerin yaşam şartlarının ne olacağı da bilinmiyor değil örneğin; TÜPRAŞ şu anda taşeronlaşmanın işçiyi aç bıraktığı bir fabrika haline geldi.

Taşeronlaşmaya ve yoksulluğa direnmenin en gerçekçi yolu doğru zamanda mücadeleyi ortaklaş-tırmak ve kaderini sendika bürokratlarının eline bırakmamaktır.

Unutulmamalı ki işçi sınıfının en büyük gücü birlikteliği!

Öykü Tanır

Sömürüye, Sefalet Ücretlerine ve Baskılara Karşı Örgütlenelim

Merhaba Dostlar,

Ben bir tekstil fabrikasında çalışan bir işçiyim. Yaklaşık 2 yıldır bu firmadayım. Fabrika modelhane ve 2 ayrı dikimhane bölümlerinden oluşuyor. Daha önceleri 60-70 kişiydik. Ancak patronun diğer şirketinin de bize katılmasıyla toplam 140 işçi olduk. Fabrikada yeni bilgisayar sistemi var. Herkesin performansını oradan takip ediyorlar.

İşyerimiz, uluslararası bir firmaya fason üretim yapıyor. Örgütlenmeyi önlemek ve işçileri kandırmak için "işçi temsilcisi" uygulaması var. Sözde, işçi ile patron arasında bir köprü. İşçiler, aylık toplantılarda istek ve şikayetlerini dile getiriyorlar. Temsilciler de patron temsilcilerine aktarıyorlar. İlk dönemlerde ben işçi temsilcisiydim. Fakat bizi kukla olarak kullandıklarını gördüm. Söylediğimiz hiçbir ciddi konuda bizim taleplerimizi dikkate almıyorlardı. Ben de kullanılmamak için bıraktım.

Bu iki yıl boyunca sefil ücretlerle çalıştık. Bizden önce de koşullar çok kötüymüş. İşçiler yaklaşık sekiz-dokuz yıl önce bu koşullara karşı örgütlenmişler, ancak sendikalaşmayı başaramamışlar. Son iki yıl içinde dönem dönem çıkarmalar oluyordu. Özellikle de yılbaşının ardından siparişler azalınca... Patron işçilerin örgütlenmesinden öyle çok korkuyor ki, bu korkudan emekli bir albayı insan kaynakları müdürü yapmış. Tek bildiği işçileri tehdit etmek.

Örgütlenme Başlıyor

Yılbaşında artık iyi bir zam bekliyorduk, ancak hiç zam alamadık. Bu durum sabrımızı taşırdı. Arkadaşlarla konuştuk, bu böyle gitmez dedik. İşçilerin çoğu eski işçiydi. Bazıları 3-4 yıllık, bazıları 10-12 yıllık. Buna rağmen ortalama ücret 350-400 milyon lira. Arkadaşlarla sendikalaşmaya

karar verdik. Sendika, bir sihirli değnek değildi ve sorunlarımızı bir anda çözemeyecekti. Sendikanın gücü, bizim gücümüze bağlıydı. Örgütlenip sendikayı fabrikaya sokmayı, ardından da koşullarımızı iyileştirmek için mücadeleyi sendikalı olarak sürdürmeyi hedefledik.

Sendikalaşmak için örgütlenmeye başladığımızda güvendiğimiz bir arkadaşımızla konuştuk. Arkadaşımız modelhanedeki arkadaşların yaklaşık bir yıldır örgütlenmeye çalıştıklarını ve sendikaya gittiklerini söyledi. Arkadaşlar sendikaya üye olmuşlardı. Yaklaşık 40 üye vardı. Biz de kendi bölümümüzde örgütlenmeye giriştik. O günden bugüne örgütlenen arkadaş sayısı 78'e ulaştı. Çoğunluğu sağladık ve Çalışma Bakanlığı'na başvuruda bulunduk. Çoğunluğu sağlamamıza rağmen örgütlenmeye devam ediyoruz.

Ancak sendikalaşma patronun da dikkatini çekti. Baskılar artmaya başladı. Diğer yandan sürekli ağzımız aranıyordu. Ustalar sorduklarında hiç bilmiyormuşuz gibi davrandık. Bazı arkadaşlarımıza para teklif edildi. Ama birlikteliğimizi ve örgütlülüğümüzü korumamız gerektiğini biliyorduk ve bu oyunlara gelmedik.

Patronun Saldırısı Başladı

Her şey iyi gidiyordu. Bu işin bu kadar kolay olmayacağı belliydi. Yoğun mesailerden yan yana gelmekte zorlanıyorduk. Patron işçi çıkarmak için sudan bahaneler buluyordu. Arkadaşları çok dikkatli olmaları ve patrona koz vermeleri konusunda uyardık. Bir arkadaşımız hastası nedeniyle izin alıp gitmişti. Ancak müdür izin kağıdı vermemişti. Arkadaş da müdüre güvendi ve 2 gün işe gelmedi. Döndüğünde işten çıkarılmıştı. Müdür, arkadaşını kandırıp çıkartmıştı.

Tam da bu dönemde patron dikimhane içinden yeni bir modelhane oluşturdu. Asıl modelhanedeki arkadaşlarımızı ise başka bir şirkete kaydirdi. Amaç belliydi, sendikalaşmayı durdurmak. Arkadaşlarımız çıkış ve yeni şirkete giriş kağıtlarını imzalamadılar. Üstelik patron, modelhanedeki makineleri boşalttı. Bunun üzerine arkadaşlar fabrika önünde beklemeye başladı. Biz ise, onlara destek nasıl vereceğimizi düşünüyoruz. Arkadaşlara destek vermek için iş yavaşlatma, paydoslarda ve çıkışlarda alkışlı protestolar yapma kararı aldık. Ancak bir dağınıklık var. Sendikadan haber bekleme eğilimi var. Bizce, bir an önce eylemlere başlanıp arkadaşlarımıza destek olmalıyız. Eğer susarsak en örgütlü olduğumuz bölümdeki arkadaşlar uzaklaştırılmış olacak. Bu da içeride hayal kırıklığı yaratabilir. İş yasal süreçlere kalırsa kaybetme ihtimalimiz yüksek çünkü mahkemeler ve yasalar patronlar için var. Bu yüzden patronu sıkıştırmalı ve örgütlülüğümüzü göstermeliyiz.

Birlik Olursak Kazanırız

Gerçek şu ki, biz sustukça, saldırılara karşı örgütlenmedikçe patronlar az paraya çok iş yaptırmaya devam edecekler. Günümüz Türkiye'sinde hayat şartları malum. Asgari ücretin 350 milyon lira olduğu bir memlekte patronlar bizden hala fedakarlık bekliyorlar. Daha nereye kadar fedakarlık edeceğiz? Sürekli az verip çok istedikleri ortada. Sıra bizim maaşlara gelince kriz var, iş yapmıyoruz diyorlar. Bu da patronların hiç doymayacağı anlamına geliyor.

Dostlar,

Biz şunu biliyoruz: Hak verilmez alınır. Peki önce ne yapmamız gerekir? Önce insanlara şu gerçeği,

yani örgütlüysek güçlü olduğumuz gerçeğini anlatmalıyız. Tekstil işçisi, bilinçli değil, örgütlü değil. Kapitalist sisteme karşı, kendi sınıfımızın tarihine, mücadelesine sahip çıkmalıyız. Sonra bu düzeni değiştirmek için işyerlerimizde örgütlenmeliyiz. Örgütlenirsek, sendika bürokratlarının çöreklediği sendikalarımızı tekrar elimize alır ve işçilerin mücadele örgütü haline getiririz.

Sermaye Türk, Kürt, Alevi, Sünni demeden bizi sömürüyor. Bizi bölüyor ve böylece kolaylıkla sömürüyor.

Biz, emekçiler, bu ayrımlara kanmamalı ve birbirimizle sınıksız kenetlenmeliyiz. Eğer birbirimizi dinler ve farklılıklarımıza saygı duyarsak birleşiriz ve bizi sömürerek ortaklaştıran sömürü düzenine karşı birleşiriz. Biz, bu

yolda küçük bir kıvılcım çaktık. Kıvılcımlar, bir gün birleşecek ve o gün gerçekten patronlar için zor olacak.

Sendikalaşmanın Önündeki Yasaklar Kalksın!

İşten Çıkarmalar Yasaklansın!

Bir Tekstil İşçisi

Ücretsiz İzinlere Karşı Ne Yapabiliriz?

Son iki haftadır işyerinde birtakım söylentiler dolaşmaya başladı. Söylentiye göre ikinci kez ücretsiz izine çıkarılacakmışız. Bu söylentiler işveren tarafından nabız ölçme amacıyla yayılmış olabilir. Bu söylentiler işçileri son derece rahatsız etmiştir. Haftanın belli bir günü bir araya gelen komite yine aynı düzenle toplandı. Ve gündem belirlendi. Gündem işyerindeki söylentilere karşı komite olarak ne yapılabilirin üzerine tartıştı. Öneriler geliştirildi. Komitede bir arkadaşımız bununla ilgili genel bir toplantı düzenleyelim önerisinde bulundu. Ve öneri kabul edildi. Bunun üzerine toplantının zamanı belirlendi. Haftanın son günü olan Cuma günü iş çıkışı sendikada toplantı yapılacaktı. Ertesi gün temsilciler sendika panosuna Cuma günü "toplantı var" diye bir yazı asıldı. Toplantının konusunun neyle ilgili olduğunu yazılmadı. Çünkü sadece bir söylenti vardı. Komite bunun propagandasını ağız yoluyla yapma kararını aldı. Başarılı bir şekilde işçilere duyuruldu.

Cuma günü iş çıkışı işçiler olarak sendikada toplandık. Toplantıya 80'in üzerinde işçi katıldı. Toplantı

saat 18:00'de başladı. Toplantının disiplinli ve düzenli geçmesi için bazı uyarılarda bulunuldu. Toplantıda sigara içilmesin, telefonlar kapatılsın, dikkat dağıtacak hareketler yapılmamasın, söz almak isteyen arkadaşlar ellerini kaldırsın, söz hakkı alınması vb. uyarısında bulunuldu. Komite olarak toplantıya sendikacıları çağırma kararı almıştık. Bunun için toplantıyı temsilciler yönetecekti. Temsilcilerin kontrolünde toplantı başladı. Toplantının konusu belliydi, söylentiler. Komite olarak iyi hazırlanmıştık neler sorulabilir, bunlara nasıl cevap verilmesi gerektiği konusunda hazırlamıştık. Önümüze ücretsiz izinlerle ilgili bir kağıt gelirse ne yapacağız diye herkese sırayla düşüncelerini söylemesi için söz hakkı verildi. Toplantıya gelen işçilerin hepsi kesinlikle "hayır" diyeceğiz dediler. İmza atmayacağız kararı çıktı.

Komite olarak böyle bir kararın çıkacağı tahmin ediliyordu. İşçilerin hayır sözünün arkasında ne kadar duracağını bilemiyoruz. Eğer işveren zoraki bir dayatmada bulunduğu işçiler ne kadar

dayanabilir. Bu konular üzerinde işçilerle tartışmalar yapıldı. Böyle bir şeyi işçiler kabul ederler miydi? Bunun için söz hakkı tekrar işçilere verildi. İşçilerin hepsi de "eğer izine çıkaracaklarsa ücretli izine çıkarsın, bunun haricinde kesinlikle hiçbir şekilde ücretsiz izne çıkmayı kabul etmeyeceğiz" dedi. Toplantı belirlendiği gibi bir saat içinde bittirildi. Toplantıdan sonra komite olarak bir değerlendirme yapıldı. Toplantının katılımı iyiydi. Disiplinli ve zamanında bitmesi ve bir sorun yaşanmaması moral vericiydi. Tabii ki önemli olan toplantıda çıkan karardı. Toplantıda çıkan karar ise açık ve net; ne olursa olsun ücretsiz izne çıkmayacağız, çıkarırlarsa ücretli izne çıkarsınlar. Temsilciler ve komite olarak alınan bu kararlar üzerinde durmaya karar verildi. Sonuç olarak, işyerlerinde işçilerin komitelerinin olmasının, patronun baskılarına karşı durmakta büyük faydaları ve yararlarını bu deneyimden de yola çıkarak ne kadar acil bir ihtiyaç olduğunu söyleyebiliriz.

Bir işçi

Zam Kimseyi Memnun Etmedi

Ocak ayında yapılan zama kimse beğenmemişti. Bunun üzerine herkes itiraz etti. Şeflere gidip beğenmediğimizi söyledik. Onlar, "bizim elimizden gelen bir şey yok, ayarlamayı müdürler yapıyor" dediler.

Kimse kimseye güvenmediği için, ayrı ayrı şeflere gidip "beni çıkarın" dediler.

Şef de düzeltme yapılacağını söyledi. 3 işçiye 20 milyon zam

yaptılar. Tabii ki işçiler bu zamdan da memnun değiller. Önümüzdeki zam zamanı geldiğinde birlikte örgütlenip, istediğimiz zammı talep etmeliyiz.

Bir işçi

Patron İşçileri Ayırmak İstiyor

İşyerine yeni bir uygulama getirileceği söyleniyor. Her bölümün önlük rengi değişik olacaktı. Bugün fabrikada işçiler zaten farklı üç renk önlük giyorlar. Dikim bölümü pembe, kesimhane yeşil, şeflerin ise mavi. Bu yeni uygulamayla önlüklerin renginin

sayısı altıya bulacak. Bunun asıl nedeni işçileri bölmek ve hangi işçinin kimlerle bağı olduğunu öğrenmek istemeleridir.

Patron bu yolu denerken, bizlerde işyerindeki bu bölünmüşlüğe karşı çıkmalıyız. Fabrikadaki baskılara

karşı başta olmak üzere tüm haksızlıklara karşı örgütlenmeliyiz.

Bu örgütlenmenin açığa çıkarması için de fabrika dışında bir araya gelmeliyiz.

Bir işçi

Patronların ekmeğine yağ sürmeyelim!

İşyerinde ülkenin siyasi gündemi çok fazla konuşulmasa da bayrakla ilgili işçilerin bir fikri var. İşçiler arasında bu olaylara radikal bir karşı çıkış çok fazla yok.

İşçilerin çoğunluğu Türk bayrağına yapılanları doğru bulmuyorlar.

Bazı işçiler tarafından ise “bunu yapan iki küçük çocuk, ayrıca bayrağı yak-madılar, bu olay çok abartıyorlar”, bazıları ise “bayrak bir

ülkenin bağımsızlığını temsil eder” dediler.

Bir kadın işçi ise, “Türkiye bağımsız bir ülke değil, neden bu kadar abartılıyor. Çünkü ekonomisi IMF’ye, siyasi olarak ABD-AB ülkelerine bağlı bir ülke nasıl bağımsız olabilir?” dedi.

Bir yandan da Kürtler yaşadıkları bölgeden zorla göç ettiriliyor. O bölgede iş yok, okul yok...

öncelikle o bölgelere iş alanları açılmalı, vb. açıklamalar getiriyorlar.

Bizce bayrak olayı bilinçli olarak çok abartıldı. Toplumunu ikiye bölmeye çalıştılar.

Oysa bizler işyerinde Kürt, Türk, Laz hep bir arada çalışıyoruz, bu bölünmüşlük en çok patronların işine yarar. Bizler bu tür oyunlara gelmemeliyiz.

Bir işçi

Patron Sarı Sendikaya Bile Katlanamıyor

Son iki ay içinde otuza yakın işçi alındı. Yeni giren işçiler evraklarını tamamlayıp iş başı yaptılar. İşe alınan arkadaşlar işe başladıkları ilk günden itibaren patron tarafından izlenmeye başladılar. Kimlerle oturup, kimlerle konuştuklarını dikkatlice izlediler.

Yasal olarak iki ay deneme süreleri vardı. Deneme sürelerinin bitmesine iki hafta kala, patron yeni giren bütün işçileri yazıhanesine toplayıp bir konuşma yaptı.

Yapığı konuşmada yeni arkadaşlara iki seçenek sundu: Önce sendikaya üye olmak isteyen varsa engel olmayacaklarını söyledi. Bazı işçiler üye olmak istiyoruz, bazıları olmak istemiyoruz, bazıları da kararsız olduklarını söylediler. Patron, “sendikaya üye olursanız

sendika sizden 20 milyon kesecek, eğer üye olmasanız biz sizden 15 milyon keseceğiz. Bizim kestiğimiz aileye katkı payı olarak kesilecek. Bizim kestiğimiz on beş milyonla bütün haklardan yararlanacaksınız” dedi. Bu konuşmayla işçilerin kafasını karıştırıp toplantıyı bitirdi.

İşçilerin çoğu sendikadan yanaydılar. Hatta bazı işçiler üye olmuşlardı. Bunu fark eden patron işçileri çıkarmaya başladı. İki gün içinde işe yeni başlayan 25 kişi işten çıkarıldı. Çıkarılan arkadaşlar; “madem çıkaracaklardı neden bize bu kadar masraf yaptırdılar” diye yakındılar. Çıkarılan işçiler nedeniyle ertesi gün iş yerinde büyük bir moral bozukluğu yaşandı. İşçiler, “bu imalat müdürü, yine ne dolaplar çeviriyor?” diye tepkilerini gösterdiler. Bunun üzerine

temsilciler 10’daki çay paydosunda atılmalarla ilgili bir açıklama yaptılar; “Atılan işçiler de bizim arkadaşlarımız, bunun için çok üzüldük. Ama yapacağımız bir şey yoktu çünkü deneme süresindeydiler.” dediler.

Deneme süresinde de olsa işçi arkadaşların çıkarılmasının nedeni sendikalı olmalarıdır. Yeni giren işçilere bu şekilde saldıran patron, önümüzdeki günlerde neler yapacağını sinyali vermiş oldu. Sendikanın yetki almasına çok ses çıkarmayan patron, bugün sendikaya tahammül edemiyor ve saldırıyor. Yarın bu saldırılarını arttırabilir. O gün gelmeden bizlerin işten atılmalarına karşı örgütlenmemiz gerekiyor.

Bir tekstil işçisi

BU ÇOCUKLARDAN HABERİNİZ VAR MI?

Dünyada savaş ve çocukların durumu...

Birleşmiş Milletler, Uluslararası Çocuklara Acil Yardım Fonu UNICEF'in, Dünya Çocuklarının Durumu 2005 Raporu, silahlı çatışmada ölen çocukların sayısının 1 milyon 600 bin'e ulaştığını, dünyadaki 2 milyar çocuktan 1 milyar çocuğun ise yoksulluk içinde yaşadığını, 121 milyon çocuğun eğitim alamadığını, bunların çoğunluğunu ise kız çocuklarının oluşturduğunu belirtiyor.

Dünyada 400 milyon çocuk temiz su içme imkanından yoksun, 270 milyon çocuk sağlık hizmetlerine erişemiyor. 640 milyon çocuk da yeterli barınma imkanına sahip değil.

Açıklanan rapora göre, çocukların yoksulluk, çatışmalar ve HIV / AIDS'in tehdidi altında olduğunu belirtiyor. Afrika'da 15 milyon çocuğun AIDS'e yakalandığını, her yıl 2.2 milyon çocuğun ölmemesi için aşılama yoluyla önlenemez olmasına rağmen önlenmiyor.

Neden mi? Çünkü dünya da silahlanmaya harcanan miktar 2003 yılında 956 milyar dolara ulaştı. Malezya, İngiltere'ye sipariş verdiği iki savaş gemisi yerine ülkenin dörtte birine sağlıklı su sağlayabilir. Nijerya, İngiltere'den aldığı 80 tankın maliyeti ile 2 milyon çocuğu aşılayabilir ve 17 milyon çift aileye aile planlaması hizmeti verebilirdi.

Irak işgali için harcanan kaynaklarla dünyadaki tüm AIDS programları 15 yıl boyunca finanse edilebilir, tüm çocukların temel aşıları 49 yıl boyunca karşılanabilir, dünyadaki tüm açlığı önleme programları 6 yıl boyunca finanse edilebilir.

Ayrıca da çocuk ölümlerinde dünya dördüncüsü olan Afganistan'da 11 milyonluk çocuk nüfusun yüzde 95'i savaş travması nedeniyle tedaviye muhtaç. Risk durumu en yüksek çocukları barındıran Afganistan'da 0-5 yaş arasındaki her 5 çocuktan

biri 5 yaşına gelmeden yaşamını yitiriyor, 1 milyon çocuk mülteci durumunda, yüzde 70'i okuma yazma bilmiyor, 400 bini annesiz-babasız.

2. Dünya Savaşı'ndan bugüne kadar 250 büyük savaşta toplam 23 milyon kişi öldü. Her saat başı 35 kişi silahlı çatışmalarda hayatını yitiriyor. Son 10 yılda 2 milyon çocuğun öldüğünü, bu ölümlerin yüzde 5'i direkt travma, yüzde 95'i ise açlık ve hastalık nedeniyle, 4-5 milyon çocuk ciddi yararlanmaya maruz kalıyor. Bizler bunların ne kadarını biliyoruz?

Bugünkü devletlerin hepsi parasını, insanların ihtiyaçları veya daha iyi bir yaşam sağlamak yerine silahlanmayı terci ediyorlar. Peki o zaman bu çocukların savaşlarda ölmesinin ne suçu olabilir ki bu kadar çocuk hayatını yitiriyor Ya da bu psikolojiyle büyüyor? Kimin hakkı var böyle sorumsuzca davranmaya? Hani yaşam hakkı kutsaldı! Benim yaşam hakkımı kim hangi hakla yok edebilir?

Türkiye'de şiddete mağdur çocukların yaşam durumu

Evet dünyada durum böyleyken Türkiye'de acaba durum nasıl? Kayıtlara göre, 27 bin çocuk şiddete maruz kalmış ve bundan dolayı evden kaçan, kayıp, terkedilmiş, suç işleyen çocukların sayısı 84 bin 926'ya ulaşmış durumda. Sokakta yaşayan çocukların yüzde 53'ü aile içi şiddete maruz kalmış. Çocukların sokakta yaşamasında parçalanmış ailelerin oranı yüzde 51.

Son günlerde hırsızlık, kapkaç olayların artmasıyla medya bu olayların kaynağını gösterme yarışına girdi. Bizce asıl önemli olan bu sorunların gerçek nedenlerinin üzerinde durulmasıdır. Tabii ki çözümleri yok değil. Yaşanan sorunları gerçek anlamda çözmek mi istiyoruz, yoksa gösteriş olsun

diye birkaç çocuğa yardım etmek mi? Bize göre kimse sorunların kaynağını gerçek anlamda tartışmıyor. Geçici çözümlerin sorunların kaynağını çözmediğini yukarıdaki rakamlar açıklıyor.

Toplumda artan işsizlik, yoksulluk ve hayat pahalılığı karşısında çocuklarına iyi bir yaşam vermeyen ailelerin mi suçu? Yoksa bu sorunların gerçek kaynağı bu çocukların ailelerini asgari ücretin altında çalıştıranlara mı aittir? Her geçen gün sokaklarda yaşayan çocukların sayısının arttığını görebiliriz. Ve bu çocuklar sokakta yaşam mücadelesi veriyorlar.

Bakırköy Belediye Başkanı'nın çözüm önerisine bakalım, "sokak çocuklarını, madde bağımlısı çocukları toplayıp Yassıada'ya gönderilmesini" öneriyor. Geçmişte hepimizin TV kanallarında izlemiş olduğumuz belediyeler sokak köpeklerini arabalarla toplayıp nerelere götürüp, ne yaptıkları meçhul! Şimdi ise 21.yy eşliğinde çocuklara yapılan bu muamelenin, hayvanlara yapılan muameleden ne farkı var?

Evet çocuklar, büyükler tarafından tacize uğruyorlar, hata bazıları çaresizlikten bedenlerini satmak zorunda kalıyorlar. Cinsel tacizle ilgili ayrıntılar, bir çoğumuzun midesini bulandıracak boyutlarda.

Belki de bu nedenle, bu sorunu kimse kimseye anlatmıyor, yüz kızartıcı, iğrenç gibi kelimelerle bile nitelendirilemeyecek bu sorun, belki de bunun için hiç gündeme gelmiyor. Böyle bir sorunu kabul edemediğimiz için belki de sorunu görmezlikten geliyoruz.

Evet arkadaşlar bu konuda mide bulantımızı unutup, gerçeklerle yüzleşip, bu çocuklardan haberdar olmamız gerekiyor. Toplum olarak kaybettirilerek istenen duyarlılıklarımızı tahrik edecek boyutta bir

sorunla karşı karşıyayız. Ve kaçmanın da ecele bir faydası yok. Hani bütün çocuklar bizimdi? Bu çocuklar bizim kardeşimiz, komşumuz, arkadaşımız da olabilir.

Çocuklar neden çalışıyor?

Uluslararası sözleşmeler, insanların 18 yaşına kadar çocuk olduğunu kabul eder. Türkiye'nin de onayladığı Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) sözleşmesi gereğince ülkede 15 yaşın altındaki çocukların çalıştırılmaması öngörülmektedir.

Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE), verilerine göre Türkiye'de çalışan her 6 kişiden biri çocuk. Ülke genelinde 4 milyon çocuk çalışmakta ve 8 milyon çocuk yoksulluk sınırının altında bulunmaktadır.

Bugün çalışan çocukların sorununa fildişi kulemizden bakınca, süslenmiş kelimelerin, yasaların, mevzuatın, akademik bir dilin oluşturduğu (yani kimsenin anlamadığı) sis nedeniyle konuların derinliklerine inemiyoruz. Bulunan çözümler geçici oluyor, sorunu budamakla kalıyoruz, kökünü kurutamıyoruz.

Çocuklar neden çalışır ya da çalıştırılır? Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından hazırlanan "neden çalışıyorum" adlı kitapta nedenler şöyle sıralanıyor:

- Ailelerin gelir seviyelerinin düşüklüğü (yoksulluk),
- Eğitim imkanların yetersizliği,
- Gelir dağılımlarının adaletsiz ve dengesiz oluşu,
- Ekonomik krizlerin sonucu işsizliğin artması,
- Eğitim ve öğretim kurumlarına duyulan güvensizlik ve eğitimin beklentilere cevap vermemesi,
- Ucuz işgücü kullanımı,
- Ailelerin eğitim ve bilinç eksikliği (çocukları gelir aracı olarak görmeleri) v.b gibi listeyi uzatmak mümkün...

Sokak çocukları

Sokak çocukların trajedisi daha ağır. Onların öyküleri daha acı.

Onların gelecekları daha puslu. Sokak çocuklarını genel olarak iki başlık altında topluyor. Evi olmayan, sokakta yaşayan çocuklar ve sokakta çalışıp, düzenli olmasa da evine dönen çocuklar.

Araştırmacılar sokak çocukları tanımlamasını şöyle yapıyorlar, "yaşının rolünü yaşayamayan, oyun oynama, okula gitme, ailesiyle birlikte olma gibi doğal gereksinimlerinin karşılanmadığı bir ortam olan sokakta yaşayan ve her türlü tehlikeye açık bir yaşam içinde yaşayan, gelecekte türlü tehlikeye açık bir yaşam içinde yaşayan, suça itilme potansiyeli çok yüksek olan çocuklardır..."

Evet kimi ailevi sorunlardan sokakta, kimi annesiz-babasız, kimi ailesi tarafından dışlanmış. Bir kuru ekmeğe, sıcak bir yatağa muhtaç. Hayalleri, ümitleri, sıcak bir yuvanın ötesine geçmiyor.

Sanayide çalışmak, tarım sektöründe çalışmak bile onlara lüks geliyor. Açlığa, susuzluğa, soğuğa karşı direnmek için çare arıyorlar. Kimi kimyasal maddelerle kendisini uyuşturmaya çalışıyor, kimi para karşılığında bedenini satmak zorunda kalıyor.

Kimimiz modern dünyanın yakasına iliştilmiş bir rozet gibi görürüz onları. Para verir geçeriz yanlarından. En fazla sohbet ederiz. Sonra, ruhumuzu rahatlatmış şekilde ayrılırız onlardan. Aldığımız bir mendille onları ihya ettiğimizi, hatırlarını sormakla da onore ettiğimizi düşünürüz.

Bir kaçını çeker kurtarırız ama, geride binler, hatta milyonlar kalır. Dahası yenileri her zaman gelir. Ne kermesler, ne yardım kampanyaları, hatta ne de servet bağışlamaları fayda etmez. Yetiştirme yurtları, yetimhaneler, çocuk ıslah evleri onlar için birer cezaevinden farksızdır. Ona bile şükrederler! Çocukluğunun en saf, temiz anlarını yaşamamış bu çocukların sorunlarına çözüm bulmak kadar mı zor?

Devletin açıkladığı rakamlarla "Türkiye'de halen 40 bin çocuk sokaklarda ve 3 binde madde bağımlısı 650 bin çocuk da sokağa

düşmek üzere..." Bunlar kayıtlı olan çocuklar, gerçek rakamların daha fazla olduğu tahmin ediliyor. Türkiye uçucu madde bağımlılığı sıralamasında Meksika, Brezilya ve Romanya'dan sonra dördüncü sırada.

Sonuç olarak çocukları suç makinesi haline getiren nedenleri şöyle sıralayabiliriz: İlk sırada ekonomik çöküntü, göçler, eğitim eksikliği gibi nedenlerle büyük şehirlerde dilenmeye, yankesicilik yapmaya zorlanan çocuklar bir süre sonra suç işler duruma geliyorlar.

Madde bağımlısı çocukların bu kimyasal maddelerin yer aldığı ürünlerin alım ve satımında yasal bir kısıtlama bulunmamakta. Bunlara kolayca ulaşılabilir. Sinemada, televizyonda oynayan diziler ve filmleri örnek alan bazı çocukların şiddete yöneldiği bir gerçek. Okullarda görünen şiddetin en çok rastlanan şekli lakap takmak. Bu çocukları etkilediği için içlerine kapanmalarına neden oluyor.

Evet arkadaşlar, farkında olsak da, olmasak da, haberdar olsak da, olmasak da ve umursasak da umursamasak da çalışan çocuklar, sokak çocukları, tacize uğramış çocuklar ciddi bir sorun olarak karşımızda duruyor.

Bu sorun her geçen gün büyüyor ve harekete geçmek için geç bile kalıyoruz. "Çocuklar gelecektir, çiçektir" sloganını sık sık tekrarlıyoruz. Ancak gittikçe kararan geleceğimiz konusunda acil eylem planlarını hayata geçirmiyoruz.

Dünün çalışan çocukları, sağlıksız, eğitimsiz, tedirgin, ürkek ve umutsuz olarak yarının büyükleri olacaklar. Bizler bunun bilincinde ve kaygısında olmalıyız. Oysa tüm dünyanın ve gelişmiş ülkelerin en büyük yatırımı silahtır... Çocuklar öldürülmesin, şekerde yiyebilsinler...

HER ÇOCUK ÇOCUKLUĞUNU YASASIN!

Kırgızistan;

Kafkasya ve Asya'da Emperyalizmin ayak sesleri

Geçtiğimiz Mart ayında Kırgızistan'ın tüm kentlerini saran ayaklanma ve çatışmalar, devlet darbesi yöntemleriyle diktatörlük kurmakla suçlanan Rusya yanlısı eski devlet başkanı Askar Akayev'in ülkeyi terk etmesi ve yönetimden çekilmesiyle sonuçlandı. Ülkedeki ayaklanmaları organize eden muhalefet güçleri daha demokratik bir rejim ve yeni parlamento seçimleri talep etmekteydi. Nitekim Kırgızistan'da ki muhalefet güçleri, Akayev'in önce helikopterle bir Rus askeri üssüne sığınması ve kısa bir süre sonra yönetimden çekildiğini ilan etmesinin ardından, 3 ay içinde yeni parlamento seçimlerine gidileceğini belirttiler. Muhalefetin önünde şu an iki acil sorun bulunuyor. İlki, ülkede düzenin yeniden tesis edilmesi ve ikinci ve daha zor olanı ise, Akayev'i deviren çok başlı muhalefeti temsil edebilecek bir ortak başkan adayının bulunması.

Mart ayı boyunca dünya gündeminden inmeyen Kırgızistan'da ki ayaklanmalar gerek örgütlenme biçimleri, gerekse hedefleri itibarıyla birkaç ay arayla önce Gürcistan ve ardından da Ukrayna'da yaşanan gelişmelerle büyük bir benzerlik taşıyor.

Öncelikle her üç ülkede eski Sovyet Bloğu'nun ve yeni Rusya Federasyonu'nun etki alanı içinde. Öte yandan her üç ülke de Amerikan emperyalizmi ile Rusya arasında artık bir çekişme konusu olduğu saklanmayan ve yaşamsal öneme sahip enerji kaynaklarına ev sahipliği yapıyor. Her üç ülkede de aniden bir ortak muhalefet ortaya çıkıyor, turuncu bayrakları dalgalandırıyor ve Batı yanlısı, daha açık ve demokratik bir toplum sloganlarını yükseltiyor. Bu sloganlar ünlü Amerikalı milyoner George Soros'un Ortadoğu ve Kafkasya'yı

demokratikleştirme projelerini desteklemek -finans etmek- için kurmuş olduğu "Açık toplum ve Demokrasi Vakfı"nın beklentileriyle şaşırtıcı bir benzerlik gösteriyor.

Rusya Federasyonu'na bağlı Kafkas ve Asya cumhuriyetlerinde hızlı bir biçimde gelişen ayrılıkçı eğilimler, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından bölge ülkelerinde yürütülen kapitalist restorasyon projelerinin açık bir yansıması. ABD ve Avrupa Birliği eliyle hayata geçirilen bu proje, bölge ülkelerindeki Rusya etkisinin adım adım tasfiye edilmesini ve özellikle de kapitalist restorasyon sürecinin yıkıcı etkilerinden hoşnutsuz kitlelerin, içi boşaltılmış demokratikleşme sloganları etrafında seferber edilmesini öngörüyor.

Bu projenin kesintisiz bir biçimde uygulanması aynı zamanda bölgede emperyalizme bağımlı yeni rejimler oluşturmanın da yegane koşulu.

Bu doğrultuda son bir yıl içinde atılan adımlar, Gürcistan'da "Batı" yanlısı bir hükümetin iş başına geçmesine, Güney Osetya ve Abhazya'da ayrılıkçı hareketin etkisini artırmasına ve elinde

bulundurduğu 1300 nükleer başlıklı füze ile, dünyanın 5. büyük nükleer gücü haline gelmiş olan Ukrayna'da açıkça NATO ve AB yanlısı Yuschenko yönetiminin iktidarı ele geçirmesine yol açtı.

Demokratik gericiilik

Kırgızistan'da gerçekleşen yönetim değişikliğinde Washington'un parmağı olduğu konusunda kimsenin şüphesi yok. Beyaz Saray yönetimi, yaklaşık iki yıl boyunca Uluslararası Kuzey Amerika Gelişim Ajansı (USAID) aracılığı ile çeşitli sivil toplum örgütleri yaratmak ve bölgede "rejim değişiklikleri" stratejisinin işbirlikçisi olabilecek sektörleri örgütlemek için Gürcistan, Ukrayna ve Kırgızistan'a hatırı sayılır miktarda para transfer etti.

Bu sayede eski Kırgızistan yönetimine karşı kampanyalar örgütlemeye hazır figürler ve eğitilmiş eylemcilerden oluşan bir muhalefet cephesi yaratılabildi. Geçtiğimiz yılın Ekim ayında gerçekleştirilen yerel seçimler, bu gruplar için ilk sınav, ilk ortaya çıkış platformu olmuştu.

ABD emperyalizmi Uluslararası Cumhuriyetçi Enstitü, Internews,

IFES vb. kuruluşlar aracılığı ile ülkeye yalnızca bol miktarda "danışman" ve para göndermekle kalmadı, aynı zamanda Ukrayna'daki *Turuncu Devrim* sırasında en az 200 Kırgız öğrencinin Kiev'e gitmesini ve "*Turuncu Devrimlere*" önderlik deneyimi kazanmalarını da sağladı.

Öte yandan, Kırgızistan muhalefetinin önde gelen figürlerinden Roza Otun Baeva, ABD yönetiminin kendilerini tümüyle desteklediğini kamuoyu önünde açıkça ilan etti.

Kırgızistan'da yaşanan rejim değişikliğinin ülkeye yeni bir soluk getirip getirmeyeceği oldukça şüphe götürüyor.

Zira Akayev'e karşı bayrak açan muhalefet güçlerinin hemen tamamı onun eski yakın çalışma arkadaşları aynı zamanda. Aralarında daha önce yolsuzluk suçlamalarına maruz kalanlar var. Kırgızistan halk hareketi lideri Bakiev ve Madumarov bunlardan yalnız ikisi.

Gerçek şu ki, Kafkas ve Asya ülkelerinde "demokratik" görünümü sloganlarla ardı ardına yaşanan rejim değişiklikleri, Dünya Solu'nun önemli bir kesiminde de ciddi bir tanımlama karmaşasına yol açmış durumda. "Solun" bazı sektörleri, köhnemiş diktatörlüklere karşı daha demokratik ve açık bir toplum sloganlarıyla kitlelerin harekete geçmesini ileri bir mevzi olarak yeterli görmekte.

Oysa bugüne dek yaşanan rejim değişiklikleri Doğu Avrupa ülkelerinin emsalsiz bir kapitalist yağmanın içine çekilmesi ve kitlelerin demokratik denetim mekanizmalarından uzaklaştırıldığı "demokratik görünümü" ama emperyalizme tam teslimiyet boyutunda gerici rejimlere sahip olmasından başka bir sonuç vermedi.

"Solun" geniş kesimlerinin yeni bir durum olarak değerlendirdiği bu yeni sömürgeleştirme saldırısı, gerçekte emperyalizmin 70'li yıllardan beri yürürlüğe koyduğu bir

projenin daha da pervasız bir ifadesinden başka bir şey değil.

Amerikan emperyalizmi, Vietnam'da yaşadığı askeri ve politik yenilginin ardından dünya çapında yükselen devrimci süreçleri burjuva demokrasisinin kurum ve mekanizmalarından yararlanarak püskürtmeyi tercih etmeye başladı.

Demokratik Gericilik olarak adlandırdığımız bu politika temelde Vietnam'ın da etkisiyle yalnızca anti-emperyalist değil, giderek anti-kapitalist bir karakter de kazanan dünya devrimci sürecini frenlemeye dönük bir savunma çizgisiydi.

Daha sonradan bu hat en belirleyici sonucu, "eski bürokratik işçi devletlerinde" yaşanan *Kapitalist Restorasyon* olan ve yeniden sömürgeleştirme planlarına kaynaklık eden, saldırgan bir yönetime dönüştü.

Geçtiğimiz yıl, İstanbul'da gerçekleştirilen NATO zirvesinde kamuoyuna deklare edilen Büyük Orta-doğu Projesi (BOP), emperyalizmle tam işbirliğine gönülsüz olan rejimlerin NATO ve Birleşmiş Milletler gibi emperyalist kuruluşlar aracılığı ile içeriden dönüştürülmesini öngörmekteydi.

Görülen o ki, emperyalizm bu projeyi **demokratik gericilik** mekanizmalarıyla ya da Irak ve Afganistan'da olduğu gibi doğrudan askeri işgal yöntemleriyle hayata geçirmekte tereddüt etmeyecek.

Murat Yakın

Baştarafı arka sayfada

ler, petrol ihracından elde edilen dövizden sonra ulusal gelirden ikinci en önemli kalemi oluşturuyor.

Bir diğer ulusal sorun ise nüfusun %60'ını oluşturan ve büyük çoğunluğu küçük şehirlerdeki sınırlı tarım olanaklarına bağımlı yerliler için bir politikanın yokluğu. Ülkede ne bir tarım devrimi ne de küçük toprak sahiplerini desteklemeye dönük tarım kredileri söz konusu.

Göç sorunu kadar belirleyici bir diğer faktör ise, işsizlik. Aktif nüfusun %10'u işsiz durumda ve ülkede işsizlerin iş bulmalarını sağlayacak destekler söz konusu değil.

Güncel politik kriz

İki yıldır kesintisiz sürdürülmekte olan ve temeli dolarizasyona ve petrol fiyatlarındaki yükselişe dayalı makro ekonomik yeni-liberal politikalar, 2004 yılının son aylarından beri burjuva üst yapısında güçlü bir politik krize yol açmış durumda.

Halk kitlelerinde uyanan hoşnutsuzluk 2004 yılında gerçekleştirilen yerel seçimlere damgasını vurdu. Seçimlerin mağlubu PSP, hükümet partisi ve eski başkan (ki başkanlığı kitlelerin basıncıyla bırakmış ve ülkeden yüklü miktarda para çıkartmıştı) Bucaram'ın PRE idi.

Seçimlerden başarıyla çıkanlar ise, Demokratik Sol, başkent Quito ve Cuanca belediyelerini kazanan merkez sol Burjuva Parti ve Guayaquil belediyesini kazanan sağ eğilimli PSC oldular.

Başkan Lucio yerel seçimler sürecinden büyük bir moral bozukluğu ile çıktı ve devlet olanaklarından partisi için yararlandığı yönündeki suçlamalarla yüzleşti. Seçimlerin galibi durumundaki Burjuva

muhalefeti bu süreçten yeni bir suçlama ve yıpratma kampanyası için yararlandı.

Seçimlerden önce ise, emekli maaşlarının artırılması için ve Ekvator sosyal güvenlik kurumunun (IESS) özelleştirilmesi sürecine karşı bir ay boyunca işgaller, açlık grevleri ve yürüyüşler gerçekleştiren emeklilerin mücadelesiyle ulusal bir ayaklanma yaşandı.

Ekvator'daki emeklilerin %50'sinden fazlası, 50 Dolardan az bir maaşla geçinmek zorunda. Lucio'nun yükselen taleplere kulaklarını tıkaması, bir aylık bir sürece yayılan seferberliklerde 18 emeklinin ölümüyle sonuçlandı.

Seçimlerden sonra ise sağlık emekçilerinin ve devlet memurlarının, kısmen zaferle sonuçlanan güçlü grev dalgası yükseldi. Lucio seçimlerin sonrasında muhalefet tarafından kendisine yöneltilen suçlama kampanyasını da yüksek bir bedel ödeyerek, yani muhalefet milletvekillerini satın alarak ve PRE'ye hâlâ Panama'da bulunan eski başkan Bucaram'ın sürgünden dönmesine yardımcı olacağı sözünü vererek engellemeyi başardı.

Mecliste oluşturduğu yeni çoğunlukla daha önce ünlü oligark Juan Febres Cordero'nun PSC'si tarafından kontrol edilen Anayasa ve Yüksek Seçim Mahkemeleri yöneticilerini görevden aldı. Ayrıca hükümet, Cordero ailesinin 120 milyon Doları aşan borçlarına yönelik bir tahsilat saldırısı başlattı.

Meclisteki görevden almalar, büyük bir ulusal hoşnutsuzluğa yol açtı ve yeniden şekillenen meclis işlemleri için gerekli meşruiyetten yoksun kaldı. Sokaklarda sağ görüşlü öğrencilerin ve kilise ile burjuva muhalefetin gösterileri başladı.

Bir tanesi şubat ayında Quito Belediye Başkanı Paco Moncayo ve Demokratik Sol tarafından yönetilen, bir diğeri ise mart ayında kilisenin ilerici güçleri

tarafından yönetilen ve sendikaların katıldığı iki büyük gösteri yürüyüşü gerçekleşti.

Bu süreç boyunca burjuva önderliği hükümete baskı uygulamak ve bu yolla işten el çektirilmiş yöneticilerin katılımıyla yeni bir meclis oluşturmak için pazarlık yoluyla bir çıkış sağlamak niyetindeydi.

Kitlelerin sahneye girişi

Nisan ayında mevcut kriz daha da şiddetlendi. Lucio eski başkan Bucaram'ın ülkeye geri dönüşüyle Quito'lu kitlelerin öfkesini daha da artırdı. Quito Belediye Başkanı Paco Moncayo ve Pichinca valisi Ramiro Gonzalez halk meclislerinin oluşturulması ve halk oylaması çağrılarında bulundular.

Ama Lucio ile görüşmelerde baskı oluşturmak ve başkanlık seçimlerinde Demokratik Solu alternatif hale getirmek için çağrı yaptıkları halk meclisleri, Moncayo ve Gonzalez'in kontrolünden çıktılar ve "**Kahrolsun Lucio!**" ve "**Genel Grev!**" sloganını yükselttiler.

Gutierrez tam bu dönemde kongrenin gündemine, mevcut petrol ve elektrik sektörlerinin özelleştirilmesini, sosyal hareketlerin kısıtlanmasını ve iş yasasında yeni bir reformu öngören bir projeyi getirdi.

Kongre tam bir kriz sürecinin ortasında gündeme gelen ve "**Köstebek yasası**" olarak adlandırılan bu önergeyi reddetti.

Yine de pek çok sendika Quito Halk Meclisi tarafından çağrıda bulunulan genel grevi değerlendirmeye başladı. O ana dek marjinal bir görüntü sergileyen CONAIE ve sendikal merkezler öne çıkmaya başladılar.

13 Nisan günü gerçekleşen genel grev başarıya ulaştı. Bir çok bölgede yollar işçilerce kesildi ve grevler, ulusal ölçekte 46 çatışmaya yol açtı.

Ama aynı gece hükümet yaşanan gelişmeleri kınayan bir deklarasyon yayınladığında, La Luna radyosu Yüksek Mahkeme'nin yer aldığı Siris caddesinde bir Cacerolazo (tencerelerle gerçekleştirilen kitlesele protestolar) çağrısında

bulundu. Orta sınıftan binlerce kişi radyocu Paco Velazco'nun çağrısına uydu ve saatler yaklaşık 22:00'i gösterdiğinde 10 bini aşkın kişi yüksek mahkeme binasının önünde protestolara başladı.

16 Nisan Cumartesi günü tüm Quito'da merkezi olmayan gösteriler düzenlenmeye başladı ve göstericilerin sayısı 50 bine ulaştı. İşte bu aşamadan itibaren proletaryanın ve halkın en yoksul kesimleri, eylemleri belirlemeye başladılar. Temel slogan, "**Kahrolsun Lucio! Hepsini gitsin!**" idi.

19 Nisan Pazartesi, seferberliklerin doruk noktasıydı. Zira ilk kez radyolar birleşik bir gösteri çağrısı yapıyor ve göstericilere başkanlık sarayını hedef gösteriyordu.

Şimdi bu çağrıyla şehrin sokakları halk tarafından ele geçiriliyor, proletarya, yoksul halk ve sendikalar tüm örgütlü güçlerini öne sürüyordu. Yalnızca 1.5 milyon nüfuslu Quito'da 100 bin gösterici Lucio'ya karşı seferberliğe geçmişti.

Aynı gece sabaha dek hükümet sarayı yakınlarındaki bir çok noktada polisle çatışmalar yaşandı. 8 bin polisin sokaklarda gaz bombaları ve plastik mermilerle giriştiği saldırılarda bir Şilili gazeteci yaşamını yitirdi.

Çarşamba ayaklanması

Çarşamba sabahı kitleler bu kez radyoların çağrıda bulunmasını beklemezsizin sokaklara döküldüler.

Artık tüm sokaklar, belli başlı üniversiteler, liseler, merkez bankası, elektrik şirketi, Ekvator petrol şirketi ve mahalleler halkın kontrolüne geçmişti.

Hükümeti savunmak için silahlı çetelerin otobüslerle kente geldiğinin duyulması kitlelerde büyük bir öfke patlamasına yol açtı. Kentin bir çok noktasında bu silahlı çetelerle, kendilerini savunmak için taş ve sopalardan başka malzemesi olmayan kitleler arasında çatışmalar yaşandı. Halk ile Politeknik üniversitesi öğrencileri bu çetelerden birinin otobüsünü güç kullanarak ele geçirdi ve yok etti.

Sosyal Güvenlik Bakanı ve CONAIE eski başkanı Vargas kitlelere yönelik gerici saldırının komutasını üstlenmişti.

Bakanlık binasının camlarından sokaktaki göstericilere defalarca ateş açıldı. Bir süre sonra göstericiler binayı ele geçirmeyi, yakmayı ve sorumluları tutuklamayı başardılar.

Silahlı çetelerle sokaklarda sürdürülen çarpışmaların yanı sıra, bir çok göstericiye şiddet uygulayan ordu güçlerine karşı da kitleler zafer kazandı.

Şimdi de bu aşamadan sonra yaşanan başlıca gelişmelere bir göz atalım;

9:45. Milletvekilleri kongreyi terk ederek, kongreden uzaktaki Latin Amerika araştırmaları merkezine sığındı

11:00. Emniyet müdürü polis güçlerine saldırı emri verdi.

12:40. Kongre'de yeni bir çoğunluk oluştu ve parlamento başkanı görevden alındı.

13:00. Milletvekilleri Lucio'yu başkanlık görevinden aldılar.

13:35. Ekvator silahlı kuvvetleri başkandan desteklerini çekti.

13:40. Ordu göstericilere müdahale etmeyi ve tutuklamaları durdurdu. Hükümet meydanındaki birlikler geri çekildi.

13:57. Lucio, başkanlık sarayından bir helikopterle havalimanına doğru kaçtı.

14:15. Kongre, başkanlığa vekaleten Alfredo Palacio'yu seçti.

14:43. Göstericiler, havalimanını kuşatarak Lucio'nun kaçışını engellemeye çalıştı, ama Lucio çoktan bilinmeyen bir bölgeye doğru hareket etmişti.

16:48. Göstericiler CIESPAL'i işgal ettiler ve yeni başkan vekili Palacio'nun başkanlık sarayından çıkmasını engellediler.

19:40. Palacio, ulusal radyonun başkan vekilliğine verdiği destek sayesinde Kongre'den çıkmayı başardı.

20:00. Brezilya konsolosluğu Lucio'nun Brezilya'ya politik sığınma talebinde bulunduğunu ilan etti.

Sonuçlar

Ekvator'da ve özellikle de başkent Quito'da bu kez kent karakterli ve halkın damgasını vurduğu bir devrim yaşandı.

Ülke de hiçbir burjuva kurumuna güven duyulmuyor, halk yalnızca kendi eylemine güven besliyor. Yerli hareketi bütün bu süreç boyunca Lucio hükümetine sunulmuş olan destekten ötürü ciddi bir moral bozukluğu içindeydi.

Bu durum ülkedeki geleneksel sol partiler olan PCMLE-MPD, Pachacutik ve Sosyalist Parti ile diğer burjuva partileri için de aynen geçerliydi. Bazı sendikalar hükümete karşı tepki göstermeye salı gününden itibaren başlamışlardı.

Halk bütün politikacıları ve partileri aynı çuvalın unu olarak değerlendiriyor, isyan eden kitlelerin gözünde tüm bu partiler aynı karaktere sahipler ve tam da bu nedenle yeniden biçimlenen ulusal kongre kitleler açısından en ufak bir güven uyandırmıyor. Halen sokaklara egemen olan "**Hepsi gitsin!**" sloganı, milletvekillerinde büyük bir endişe uyandırıyor.

Palacio'nun yeni hükümeti en ufak bir kitle desteğine bile sahip değil, varlığını tamamen ayaklanma esnasında ulusal radyonun

anayasal düzenin oluşturulması çağrısına borçlu.

Şu an azınlıkta olsalar da "Halk Meclislerinin" örgütlenmesi çağrısında bulunan sektörler mevcut.

Daha geniş bir çoğunluk ise, nasıl bir tepki göstereceklerini netleştirmek için Palacio hükümetinin ilk adımlarını atmasını bekliyor.

Ekvator'daki devrimin bir sosyal ve ekonomik devrim doğrultusunda ilk politik aşamayı geçebilmesi için, burjuva devlet kurumlarına alternatif

iktidar organlarının geliştirilmesi temel bir öneme sahip. Zira burjuva iktidarı kitleler açısından tüm meşruluğunu yitirmiş durumda.

Ekvator'da bugün gerekli olan şey, alternatif bir iktidar seçeneği. Yalnızca bir halk iktidarı, Ekvator'un serbest ticaret anlaşmalarından ve emperyalizmden kopması, dış borçların ödenmemesi, büyük tekellerin ve yabancı şirketlerin kamulaştırılması, bir tarım devriminin gerçekleştirilmesi ve işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün acil ihtiyaçlarını içeren bir kamu planlaması doğrultusunda devrimi ileri bir aşamaya taşıyabilir.

Bugün Ekvator'da Halk Meclisleri önerisi halen bir embriyon safhasında, yine de alternatif bir emekçi iktidarına giden yolda en belirleyici adım.

Buna bağlı olarak, önümüzdeki dönemde "**Palacio hükümetine en ufak bir güven yok! Palacio parlamentoyu lağvetsin! İktidarı halka teslim etsin!**" sloganlarını kitlelerin sahiplenmesi temel öneme sahip.

UIB-DE
(Uluslararası İşçi Birliği –
Dördüncü Enternasyonal)

Uluslararası Postacı

Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal (LIT-CD) Yayını

Ekvator'da Halk Devriminin Zaferi

Dünyada az sayıda gazeteci ve analist değerlendirmelerinde temel bir tanımlamayı öne çıkartıyor; *Ekvator bir devrimden geçiyor!*

Bir çok küçük burjuva entelektüeli ve TV yorumcusu Ekvator'un başkenti Quito'da yaşanan ayaklanmayı "bir yurttaşlık gösterisi" olarak değerlendirmekte ısrar etse de, 13 ve 20 Nisan günleri arasında yaşananlar, Ekvatorlu ve özellikle de başkent Quito'lu kitlelerin tüm burjuva devlet kurumlarını -Kongre, Adalet Bakanlığı, Silahlı Kuvvetler- aşarak ve "**Kahrolsun Lucio!, Hepsi gitsin!**" sloganları eşliğinde bir halk ayaklanmasına giriştiğini gösteriyor.

Tarihsel arka plan

Yaklaşık 5 yıl önce bir yerli ve halk ayaklanmasının sonucunda oluşturulmuş olan yeni hükümetin vaat ettiği sosyal ve politik düzene ilişkin dönüşümleri beklemekten yorgun düşmüş Ekvator halkının 2000 yılında Başkanlık Sarayı'nı ele geçirmesi, tenceredeki suyu kaynatmaya başlamıştı.

Başkan Lucio kendi partisi Pachakutik ile CONAIE ve PCMLE (Marksist-Leninist Komünist Parti) Sosyalist Parti, Sosyal Hareketler Koordinasyonu katılımı ile ve köylü ve gençlik örgütleri, sendikalar, özellikle de kendisine devrimci diyen "Troçkist" Birleşik Sekreterlik'in Pachakutik partisi içinde faaliyet gösteren Ekvator seksiyonu ve UIT Ekvator seksiyonu gibi sol grupların çoğunluğu desteğinde bir *Halk Cephesi* kurdu.

Bir *Halk Cephesi* hükümetinin tipik bir özelliği olarak sermaye ve emperyalizmin basınçları ile halk kitlelerinin beklentileri arasında sıkışan Lucio hükümeti, iktidar dönemi boyunca 21 Ocak'ta devirdiği hükümetle aynı politik hattı izledi. Ülkedeki

dolarizasyon, dış borçların ödenmesi, yolsuzluk, ABD ile imzalanan serbest ticaret anlaşması, sağlık ve eğitime konan ek vergiler... Yani Lucio'yu iktidar getiren halk ayaklanmasının sona erdirilmesini talep ettiği tüm politik yönelim Lucio hükümetince pişkince sürdürüldü. Öyle ki ülkedeki sosyal kriz her geçen gün büyüdü. Ülke içinde büyük şehirlere göç ikiye katlandı, varolan işsizlik rakamları dehşetli boyutlara ulaştı ve ekonomi iflas noktasına geldi.

Sol, hükümetle olan bağlarını kopardı. Ne var ki, şu ana dek köylü ve sendikal örgütler arasında bölünmeye yol açan, kendini devrimci olarak adlandıran daha küçük gruplarla, Komünist ve Sosyalist partide ve Pachakutik partisi ile devrimci önderlerde muazzam bir demoralizasyona yol açan bu devasa hatanın sağlıklı bir bilançosu çıkartılmış değil. Ve son hafta ortak seçim bloğundan oy desteğini çekene dek Komünist Parti hükümeti desteklemeye devam etmekteydi.

Başkent Quito'nun güzel sokakları, çocuklarıyla birlikte şehirlerini terk ederek seyyar satıcılık hayalleriyle başkente akın eden yerlilerin göçüne her defasında daha fazla maruz kalıyor.

Ülkenin en büyük kenti Gayaquil'de sosyal dram, içgöç rakamlarının iki katına ulaşması ve tırmanan şiddet dolayısı ile çok daha derin.

Ekvator'daki en büyük sosyal problemlerin başında kitlesel göç geliyor, yaklaşık 3 milyon Ekvatorlu (nüfusun %30'u) ülke dışında ve ülkedeki binlerce aile sınırlı iş koşulları karşısında açlıktan ölmek için yurt dışındaki bu akrabalarının eline bakıyor. Yurt dışındaki Ekvatorlu göçmenlerin gönderdikleri havale-